

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

31. ČERVENCE 2005

Z obsahu:

Mládež chce to, co je velké

Z audience papeže Benedikta XVI. pro německé krajany 25. dubna 2005
- strana 2 -

Svatý Ignác z Loyoly
(* 1491 - † 1556,
svátek 31. července)
- strana 4 -

Vůle k pravdě
Werner Pfenningberger
- strana 7 -

Falešní proroci
Josef Bauer
- strana 8 -

**Drahocenná
Kristova Krev**
- strana 8 -

**Proslov nuncia Causera
na Velehradě**
- strana 9 -

**Proč se muslimové
stávají teroristy?**
- strana 10 -

Rozhodnutí a požehnání
- strana 11 -

Počátky Církve (16)
Mario Galizzi
- strana 12 -

Já jsem (31)
Eucharistické meditace
ctihodné Conchity Armidy
- strana 13 -

**Výzvy fatimského
poselství (20)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Sv. Ignác píšící pod vedením Matky Boží své exercicie (kresba se 17. stol.)

EDITORIAL

V půli měsíce srpna uplyne 60 let od definitivního konce druhé světové války. Pamětníci té těžké doby jsou stále více v menšině a mladší většina se dívá na jejich vzpomínky z té doby jako na něco, co se jí už příliš netýká, proto se také těžko vžije do pocitů nenaplněných očekávání, které generace starších pamětníků prožívá. Těch šest desetiletí přineslo s sebou nevídané možnosti, které podstatně změnilly tvář světa i každodenní život. Mnohé fantastické sny člověka minulého století se staly samozřejmou skutečností, ale ten nejpodstatnější lidský sen se nesplnil. Je to sen, který nevyrostl z věčné lidské nespokojenosti a nenasytosti, ale z nejvlastnější a nejpřirozenější lidské potřeby, a to je sen o opravdovém bezpečí, pokoji a dobrém mezilidském soužití. Před šedesáti lety nás budily poplašné sirény a posílaly do úkrytů před hrozcími bombami. Na asociace spojené s jejich zvukem se nedá zapomenout. Mysleli jsme si, že už je nebudeme muset poslouchat, ale opět se začaly ozývat, a i když je provází hlášení „Zkouška sirén“, jejich zvuk je stále stejně děsivý, protože nám připomíná, že nebezpečím a ohrožením zdaleka není odzvoněno.

Čím mocnější a účinnější jsou různé technické prostředky, jimiž člověk jako by násobí svou moc, tím větší by měla být jeho mravní vyspělost, odpovědnost a také solidarita, jinak hrozí nebezpečí, že jeho vymoženosti se dříve nebo později obrátí proti němu. To, co povážlivě zaostalo za překotným vývojem vědy a techniky, je odpovídající růst lidských mravních kvalit nezbytných pro společné soužití v pokoji a vzájemné lásce. Mobilní telefon, který může dobře sloužit k dorozumění či přivolání potřebné pomoci, může být také použit k odpálení nastrožené nálože. Ocítáme se před skutečností, že nás ohrožují dnes bomby záluďnější a nebezpečnější než ty, které shazovala letadla. Jsou to „živé“ bomby, které do-

cela nenápadně vstupují přímo tam, kam chtějí, aby pak bez výstrahy a varování způsobily o to větší zkázu.

Fenoménem sebevrahy „kamikaze“ se objevil ve velkém měřítku právě v závěru druhé světové války. Jeho stále častější prapodivná renesance v současné době nás vrací do situace nevyhlášeného, ale o to nebezpečnějšího ohrožení, které se nedá zlikvidovat pouze technickými a bezpečnostními prostředky. To, co nás ohrožuje, jsou skutečnosti duchovní povahy. Samotný kořen zla nebyl odstraněn a vyráží v nových podobách. Čím se nemohou zabývat vyšetřovací a bezpečnostní orgány, tím se musí vážně zabývat věřící křesťané. Je tedy na nás, abychom se i my v co nejširší míře zapojili do boje proti terorismu svými neúčinnějšími prostředky.

Již dvakrát jsme podcenili faktického nepřítele, který stojí za vším zlem: dodatečně jsme museli konstatovat, že konec druhé světové války nepřinesl skutečný mír, ale bláhově jsme dokořán otevřeli dveře komunismu pustošícímu duchovní základy společnosti. A po jeho téměř půl století trvajícím řádění neznamenal pád berlínské zdi konec materialismu, nýbrž jeho široké a svobodné pronikání do lidského smýšlení a praktického života. Nastává svrchovaný čas, abychom ze snu povstali.

Pocit nereálného optimismu zavládl v 60. letech i v Církvi. Jako by už neexistovalo trvalé konkrétní a záměrné ohrožení listivým Hadem a otcem lži. Koncilní dokumenty ohrožení z této strany prakticky nevěnují pozornost. To kontrastuje s tím, co hlásal a konal náš Pán a co nám předali apoštolové. Stačí nahlédnout do Nového zákona a zjistíme, že se nejedná o nic zanedbatelného, ale o stěžejní problém, se kterým se potýká Boží království. Známe Ježíšovu modlitbu,

Pokračování na str. 11

Mládež chce to, co je velké Z audience papeže Benedikta XVI. pro německé krajany 25. dubna 2005

Otec, který všechny spojoval

Při smrti papeže Jana Pavla II. se přes všechnen smutek projevila životnost Církve. A projevilo se, že Církev je síla jednoty, znamení pro celé lidstvo. Když velké zpravodajské agentury referovaly 24 hodin o úmrtí papeže, o smutku lidí, o díle velikána, který se vrátil domů, odpovídali tím na účast, která překročila všechno očekávání. V papeži se jim ukázal otec, který daroval všem důvěru a budoucnost. On všechny svým způsobem spojoval. Bylo zjevné, že Církev není uzavřena sama do sebe, nýbrž že je světlym bodem lidstva.

Církev je mladá

Bylo také zjevné: Církev vůbec není stará a nepohyblivá. Nikoliv, ona je mladá. A když se díváme na tuto mládež, kterou kolem sebe shromažďoval zemřelý papež, pak se projevilo něco neméně útechyplného: Není pravda, že mládež myslí jen konzum a požitky. Není pravda, že je materialistická a egoistická. Opak je pravda: Mládež chce to, co je velké. Chce, aby se učinila přítrž bezpráví. Chce, aby byla překonána nerovnost a všem se dostalo přístupu ke statkům tohoto světa. Chce, aby utlačovaní získali svobodu. Chce to, co je velké. Chce dobro.

Mládež je otevřená pro Krista

A právě proto je mládež zcela otevřená pro Krista. Kristus nám nesliboval pohodlný život. Kdo chce pohodlí, ten je bohužel na špatné adrese. On nám však ukazuje cestu k tomu, co je velké, dobré, správné pro lidský život. Když mluví o kříži, který máme vzít na sebe, není to potěšení z trápení nebo malicherný moralismus.

Je to impuls k lásce, která překračuje sebe, která se na se-

be neohlíží, nýbrž se otevírá lidem a službě pravdě, spravedlnosti a dobru. Kristus nám ukazuje Boha a tím pravou velikost člověka.

Naděje a starost Církve

V srpnu se odeberu do Kolína na Světový den mládeže. Právě pokud jde o mladé, chtěl bych navázat svým slovem na jejich vztah k Pánu a k Církvi. Jak stále znovu zdůrazňoval Jan Pavel II, oni jsou opravdová naděje Církve, ale oni jsou také ve světě vystaveni zvláštnímu nebezpečí, jsou „hříčkou vln“, „zmítaní větrem kdejakého učení“ (Ef 14,14).

Trpělivě přivádět k víře

Proto je nutné jim pomáhat jak růst a zrát k víře: to je ta první služba, které se jim musí dostávat především od biskupů a kněží. Víme dobře, že mnozí z nich nejsou schopni přijmout najednou celé učení Církve a porozumět mu. Ale je nanejvýš nutné probudit v nich přání věřit spolu s Církvi a posílit v nich důvěru, že Církev je vedena a ožívována Duchem, že je skutečným subjektem víry, a že když do ní vstupujeme, vstupujeme do společenství víry a na tomto společenství máme účast.

Prostor pro přátelství a lásku

Abychom mohli dosáhnout tohoto cíle, musí se mladí cítit opravdu milováni od Církve, od biskupů a kněží. Tak budou moci najít v Církvi přátelství a lásku, kterou pro ně má Pán. Pochopí, že v Kristu spadá pravda a láska v jedno. Tak se také naučí Pána milovat a současně věnovat důvěru jeho tělu, Církvi. To je dnes hlavní bod a velká výzva: předat mladé generaci víru.

*Kirche heute
překlad -lš-*

Dobrotivý hostitel

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jedli všichni a nasýtli se

Abys načerpal duchovní posilu ze stručné zprávy dnešního třetího čtení, zanechej všeho a připoj se k zástupům, které neváhají ujit značný kus cesty, jen aby našly dobrého Pána. Přesvědčíš se dnes spolu s nimi, jak citlivé a dobrotivé je Ježíšovo srdce. Kdo se vypraví za ním, nikdy nebude litovat.

Ježíš se dnes nečekaně odloučil od zástupů a spolu se svou družinou vstoupil na loď a přeplavil se na vzdálené pusté místo do samoty. Stalo se tak právě poté, co se dověděl o náhlé smrti svého Předchůdce. Chce poděkovat Otcí za Jana, který přešel Beránka Božího i svou mučednickou smrtí a stal se tak prvním v nekonečné řadě těch, kteří svou věrnost Bohu potvrdí svou vlastní krví. Ta řada ještě zdaleka není uzavřena, není dokonce vyloučeno, že Pán k ní chce připojit i tebe. Leká tě taková myšlenka? Nechtěl bys, aby i za tebe mohl Ježíš tak vroucně děkovat svému Otcí? Pak tím spíše jej musíš dnes vyhledat a prosit, aby tvůj lidský strach nahradil božskou nadějí, velkodušností a stejnou věrností, jakou osvědčil jeho Předchůdce a nepřehledné řady svědků – mučedníků.

Jeho pobyt v samotě měl být také časem odpočinku pro jeho učedníky po námáhách jejich první apoštolské cesty. Ale doba ústraní je záhy přerušena. Je příliš mnoho těch, kteří potřebují naléhavě Ježíše. Hledají ho vytrvale, v celých zástupech táhnou pěšky tam, kam odjel na loď. Jen se rozhlédni, jak rychle jich přibývá. Nedbají námahy, těžkostí ani zdravotních obtíží. Každý z nich je nějak poznamenán, jedni na těle, jiní na duši a všechny pudí naděje a velká víra, kterou můžeš vyčíst z jejich očí: Tento Prorok mi jistě pomůže. Kdyby tak pevně nedůvěřovali, nebyli by přišli až sem. Kolik jsi ty ochoten ujit, abys našel Pána?

Doprovod' Pána, aby ses přesvědčil, s jakou dobrotivostí vychází vstříc všem přichozím. Vždyť právě proto opustil Otcovo lůno a sestoupil na zem, aby odstraňoval lidskou bídu a hojil všechny rány. Dívá se nyní na ně také jako člověk a jeho lidské srdce se naplňuje hlubokým soucitem. Je mu líto nejen těch, kteří podstoupili tolik námahy, aby ho našli, ale i těch, kteří tu nejsou, a především těch, kteří ani nikdy

nepřijdou, ačkoli by jim tak rád prokázal své milosrdenství. Největšími ubožáky jsou ti, kteří ani nepoznávají hloubku své vlastní nouze. Necítíš potřebu vypravit se za nimi a přesvědčit je, aby přece jen přišli, aby se přesvědčili na vlastní oči, že Pán nikoho neodmítá? Ty, kterého Ježíš už dobrotivě uzdravil a prokazuje ti stále tolik dobrodiní, můžeš přece svědčit svou vlastní zkušeností, jak dobrotivý je Pán. Vyprávěj všem, jakého štěstí se dostává všem, kteří se přiblíží k Pánu a chtějí zakusit plody jeho slitovné moci.

Ježíš slouží všem přichozím bez ohledu na vlastní únavu a neohlíží se ani na to, že doba pokročila. Ani oni nepomýšlejí na návrat, ačkoliv se den již nachýlil. Kdo se těší z Ježíšovy blízkosti, zapomíná na čas. Učedníci se však domnívají, že by Ježíš měl dav již propustit, protože na tomto opuštěném místě nemají možnost opatřit si něco k jídlu. Ale božský Mistr je jiného názoru. Nechce posílat domů hladové ty, kteří ho hledali s takovou touhou, že při tom nemysleli ani na to nejpotřebnější: „*Jsou přece našimi hosty. Postarejte se o ně vy!*“

Pozoruj učedníky, s jakými rozpaky se dívají na Pána a na tu trochu jídla, kterou mají a o které soudí, že nepostačí ani pro jeho družinu. Ještě nepochopili, že Ježíš nikdy nikomu neukládá nic nemožného. Lekce, které se jim dnes dostane, je určena i tobě. Máš-li splnit vůli svého Pána, nemysli na svou vlastní nemohoucnost, ale na jeho všemohoucnost, zvláště pokud se jedná o službu bližním, kteří jsou v nouzi. Vidíš tu na vlastní oči, za jakých podmínek se dějí Boží zázraky: Je to dobrotivý Pán, který *dobrořečí a láme*, tvým úkolem pak je roznášet jeho dobrodiní. Pokud se však pokládáš za něco více než za *roznašeče*, stáváš se překážkou jeho zázraku. Zamysli se dobře nad svými dosavadními nezdary. Možná, je jejich příčina tkví právě v tom.

Až se i ty posilíš z darů Boží dobroty, přidej se k učedníkům a pomoz jim posbírat zbytky, aby nepřišlo nazmar nic z toho mála pěti chlebů a dvou ryb, kterými se nasýtlo na pět tisíc mužů spolu s ženami a dětmi. Nezapomeň přitom děkovat z celého srdce za Boží hostinu i za vzácnou lekci tohoto podvečerního agapé. Měl jsi dnes příležitost přesvědčit se, jak je *Pán milosrdný a milostivý, shovívavý a plný lásky a má soucit se všemi svými tvory.*⁽¹⁾ Nasýt' s tělem také svou důvěru v Pána tak dobrého a tak mocného. Jestliže se takovým způsobem stará o život tělesný, co by

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,1-3

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žíznete, pojd'te k vodě; i když jste bez peněz, pojd'te, zásobte se a jezte bez peněz za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. čtení – Řím 8,35.37-39

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium – Mt 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z města za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

neučinil pro tvůj život věčný? Nezapomínej vyhledávat Pána, který z místa, kde je často tak osamělý, nepřestává zvát k sobě všechny strádající: *Vy všichni, kteří žíznete, pojd'te ke mně, poslouchejte a naplní vás život.* Vyprošuj si přitom vytrvale milost, aby nic z toho, co teprve přijde, nemohlo tě odloučit od lásky Kristovy.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 144

Svatý Ignác z Loyoly

(* 1491 – † 1556, svátek 31. července)

Jeho zásadou bylo – *magis – více*: Jak je možno Ježíši více sloužit, více ho následovat, více milovat? Rozhodnutí padlo na kříži: „Krista, našeho Pána, si představit visícího na kříži a rozmlouvat s ním: Jak přišel Stvořitel k tomu, že se stal člověkem a sestoupil z věčného do časného života a zemřel za mé hříchy. Pak obrátit pohled na sebe sama a uvažovat, co jsem pro Krista udělal, co pro Krista dělám a co pro něho mám udělat.“ (Knížka exercícií od. 53) **Kdo tento rozhovor koná den co den, změní se. Když jemu, Ignácovi, zazářilo shora toto světlo, jeho srdce hořelo. Ale tento plamen se zapálil na kříži a byl stále obrácen k světu. Strážlivost a extáze u něho splývaly v jedno. Tak konečně nacházel Boha ve všech věcech.**

IHS

V době, kdy se Španělsko stalo světovou velmocí, když Kolumbus objevil Ameriku, narodil se Inigo de Loyola r. 1491 na zámku Loyola. Rodina patřila k staré baskické šlechtě, Inigo byl nejmladší z jedenácti sourozenců. Původně byl rodinou určen pro duchovní stav, ale během dospívání ztratil toto určení. Převládá život ve světě a slibná kariéra u královského dvora. Inigo je elegantním dvořanem, který se stejnou měrou zajímá o ženy, o hazardní hry a o vojenský život. Dámou jeho srdce byla podle posledních výzkumů nejmladší králova sestra. Galantní milostná dobrodružství a obchodníci se zbraněmi z rytířských románů podněcovali jeho fantazii, je milovníkem skvostných oděvů a blahobytného života. „Živil jsem v sobě,“ jak později sám doznal ve »Zprávě poutníka«, „silnou, ale marnou touhu získat si slávu.“

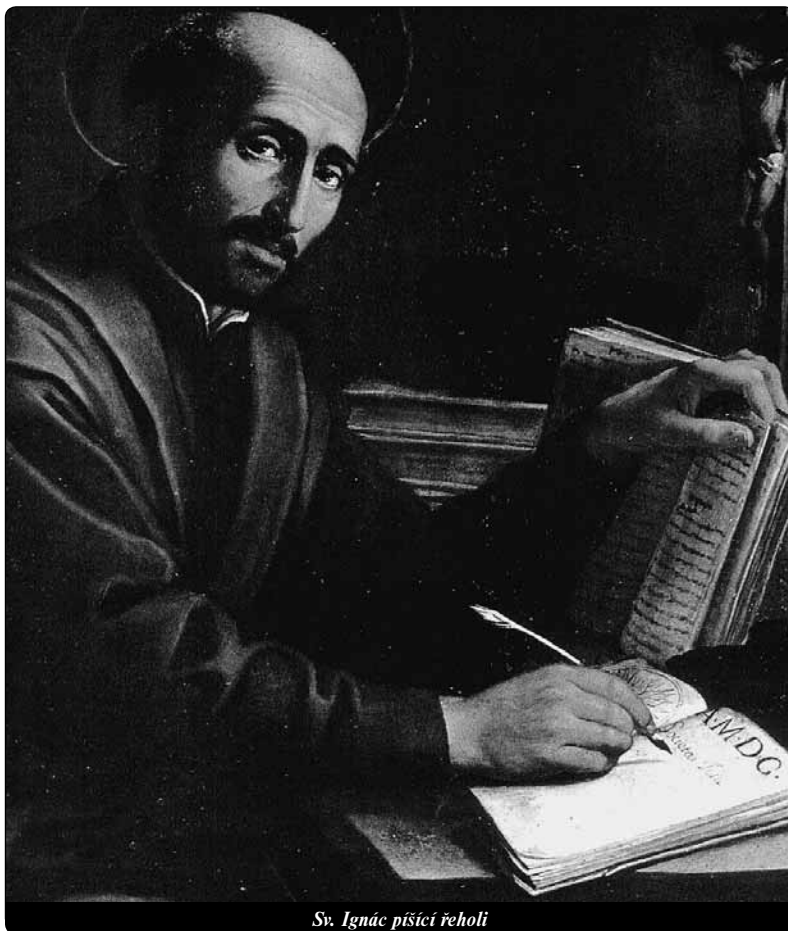
Voják

Francouzi oblehli Pamplonu, hlavní město Navarry. I když město již otevřelo nepříteli brány, Ignác odmítl vzdát se bez boje a vyprovokoval své kamarády k obraně městské citadely. Začal nepřátelský útok. Ostřelování trvalo šest hodin. Jedna dělová koule rozdrtila jeho pravou nohu pod kolenem a zranila rovněž druhou nohu. Obránci citadely

se vzdali. Bylo to na svatodušní pondělí r. 1521.

Ignác byl dva týdny v lékařském ošetření, pak byl v strastiplném pochodu přes hory přenesen do rodného zámku v Loyole. Za každou cenu se chce uzdravit. Povolání lékaři a chirurgové dělají, co mohou. Ale dopadne to jinak. Kosti pravé nohy špatně srostly. Na Ignácovo přání je noha znovu zlomena a provedena další operace. Bolesti jsou nesnesitelné, ale nemocný se brání, když ho chtěli přivázat. O svátku sv. Jana při-

jme svátosti umírajících. V den sv. Petra a Pavla ho lékaři prohlásí za ztraceného, ale právě o půlnoci dojde k obratu. Nastupuje zlepšení. „Nemocný vykonal zvláštní pobožnost k sv. Petru, a tak se našemu Pánu zalíbilo, aby se jeho stav začal právě o půlnoci zlepšovat,“ stojí v jeho autobiografii. Ovšem naděje na jeho úplné uzdravení jsou ty tam. Noha je kratší a trčí z ní kostnatý hrbol. Inigo je rozčarován. Poručí, aby výčnělek odstranili, aby mohl nosit „přiléhavou leskou obuv“, jak to bylo tehdy

Sv. Ignác píšící řeholi

Pečeť sv. Ignáce

vykem. Strašnou operaci snese mlčky, ale až do konce života se už nebude moci na nohu řádně postavit.

Nemocný

V době jeho nemoci je mu dlouhá chvíle. Žádá si rytířské romány, ale protože na zámku takové knihy nejsou, musí dát přednost zbožným knihám, které mu přinese jeho švagrová. Nejdříve je proti, pak stále více žasne a četba a milost zasáhnou jeho srdce: nenásilně, neodolatelně. Ze života Krista a svatých vykrytalizuje nový rytířský ideál: být vojákem Kristovým. A zatímco jeho duše vnitřně bojuje mezi dávno zakořeněným přáním po světské slávě na jedné straně a nově objevovanou křesťanskou obětí na straně druhé, zatímco jeho velkodušné a po ušlechtilém nasazení toužící srdce se zmítá mezi touhou osvědčit se ve dvorských službách a mezi láskyplnou službou Bohu, byla mu darována údajná zkušenost: *Když se zabýval světskými myšlenkami, měl v tom sice velké zalíbení. Ale když pak unaven toho zanechal, zjistil, že je jako vyprahlý a rozladěný. Když však pomyslel na to, jít pěšky do Jeruzaléma a žít se při-*

PRINCIP A ZÁKLAD

Člověk je stvořen k tomu, aby chválil Boha, našeho Pána, uctíval ho a sloužil mu a tak zachránil svou duši.

Ostatní věci zde na zemi jsou stvořeny pro člověka, aby mu pomáhaly dosáhnout tohoto cíle, pro který je stvořen. Z toho plyne, že člověk je má užívat potud, pokud mu slouží k jeho cíli, a má je opustit, pokud mu v jeho cíli brání. Proto je nutné, abychom ke všem stvořeným věcem byli lhostejní, všude tam, kde to vyžaduje svoboda naší volby a kde to není zakázané, tak abychom o zdraví nepečovali více než o nemoc, o bohatství více než o chudobu, o čest více než o bezectnost, o dlouhý život více než o krátký a podle toho při všech věcech volili jen to, co nás více pobádá k cíli, ke kterému jsme stvořeni.

(Exercicie 23)

tom divokými bylinami a vzít na sebe i jiné pokání, o kterém četl u světců, nenacházel útěchu pouze tehdy, dokud se těmito myšlenkami zabýval, ale byl spokojený a veselý, i když tyto myšlenky odložil. A pozvolna dospěl k tomu, že začal rozlišovat duchy, ducha ďáblova a Duchu Božtího. A to byla první úvaha, kterou udělal o božských věcech.

Na přelomu

Ve slavné svatyni Madony z Aranzazu (Maria mezi trním), kterou uctívají všichni Baskové, složil slib věčné čistoty. U svého bývalého pána hraběte z Nájery dá si vyplatit zbytek žoldu, vy-

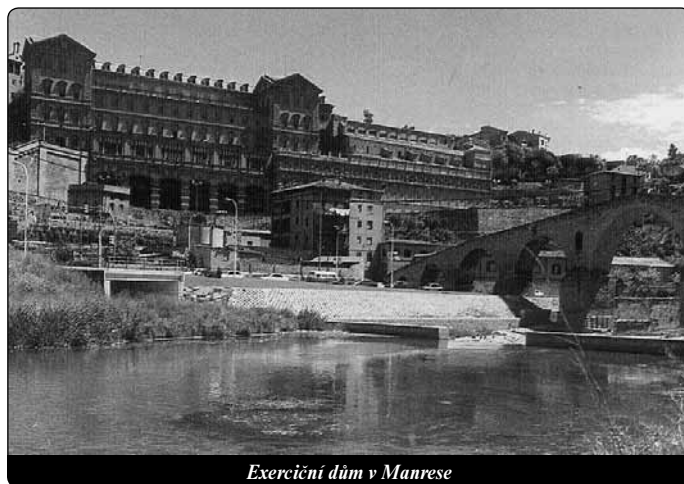

Černá Madona z Monserratu

rovná všechny dluhy a za zbytek peněz dá opravit poškozený mariánský obraz. Pak propustí své služebnictvo, nasedne na mezka a přijede na jaře 1522 k slavné skalní svatyni v Monserratu. Mezka věnuje klášteru, své drahé vznešené šaty věnuje za večerní tmy jednomu žebrákovvi, sám si obleče poutnické roucho z pytlaviny, které našel na úpatí hory. Po třídenní přípravě vykoná životní zpověď. Svě zbraně, meč a dýku, dá jako zsvětěné dary Černé Madoně z Monserratu. Noc před Zvěstováním Panny Marie stráví mezi poutníky na kolenou a přijme s horoucím srdcem tělo Pána, do jehož služeb se plně odevzdal.

Poutník

Nyní si říká *poutník*. Platí za poutníka, který se stal bláznem kvůli Kristu. Jeho první zastávkou je špitál pro chudé v sousední Manrese. Nemocní ve špitále a děti na ulici jsou jeho přátelé, brzy mu v městečku začnou říkat *svatý muž*. Zůstane zde deset měsíců. Jsou to týdny nesmírných pokušení i milostí. Pokušitelský hlas mu našeptává: „Jak chceš takový život vydržet sedmdesát let, která ti ještě zbývají?“ Sužují ho skrupule svědomí: Vyzpovídal se správně? Jsou jeho hříchy skutečně zahlazeny? Povstane proti němu minulý život a jeho hříchy. Leží v prachu a sužují ho sebevražedné myšlenky: *Pane, pospěš mi na pomoc, protože nenacházím spásu u lidí a u tvorů. Mám běhat za psíkem, abych u něho našel pomoc*. Uzdravení přichází tiše a pozvolna. Milosrdný Bůh ho osvobodí, jeho ztrápená duše si vydechne. Přijme osvětlení o Trojici, o stvoře-

Exercitní dům v Manrese

ni, o dějinách spásy, o vztazích v duchovním životě. Je mu, jako by se stal novým člověkem, jako by obdržel nový rozum. Zaplaví ho slzy, až do konce života budou jeho oči zanícené od blahodárného pláče před Bohem. *Rozlišování duchů*, které poznal již na začátku, se prohlubuje, až konečně dospěje k malé knížce *Exercicie*, která promění svět a kterou nelze číst, ale je nutno ji udělat, jak řekl Balthasar.

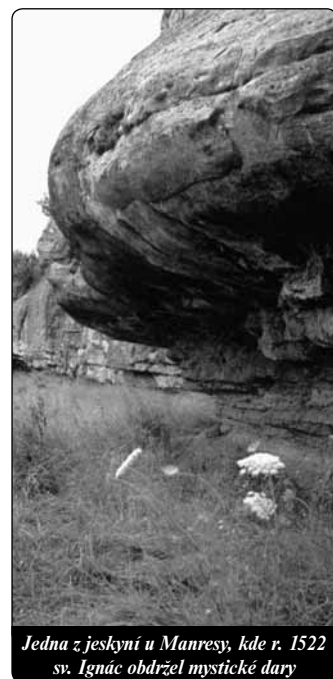
Milující

Táhne ho to do Jeruzaléma, k vytožené pouti do Svaté země. 4. září 1523 dorazí do Jeruzaléma. Jednomu příteli později vypráví, jak se tehdy v jeho srdci rozhořel stravující oheň lásky. Se zanícením vyhledává svatá místa. Dvakrát vystoupí na Olivovou horu, aby si vtiskl do duše pohled na Pánovy stopy.

A láska ho puďí dále: Ví, že chce pomáhat duším, ale jen temně tuší další cestu. Zdá se mu nevyhnutelně nutné studo-

vat, a proto po návratu do Španělska zasedne v dvaatřiceti letech do školní lavice, aby se učil latinské gramatice a získává první znalosti latiny. Při všem ho provází láska. Druhové, kteří se k němu připojí, opět ho opustí. Inkvizice se dívá s podezřením na jeho pastorační činnost, několikrát se ocitne ve vězení, protože ho pokládají za sektáře a heretika. Pokaždé je osvobozen, jeho vnitřní touha po záchraně duši zůstává neotřesená.

Konečně v Paříži, kde v letech 1528–1535 pokračuje ve studiu, rozšíří se jeho cesta. Změní své jméno na Ignáce podle biskupského mučedníka z prvních

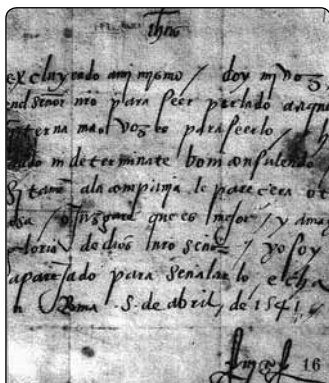
Jedna z jeskyní u Manresy, kde r. 1522 sv. Ignác obdržel mystické dary

křesťanských dob. Najde druhy, mezi nimi pozdějšího indického misionáře Františka Xaverského, každému dá *duchovní cvičení* a získává je pro svou cestu chudoby a kříže. Na svátek Nanebevzetí panny Marie 1534 zpečetí svůj svazek v malé kapli mučedníků na Montmartru slavnostním slibem: Chtějí žít v chudobě a čistotě, pomáhat duším a putovat do Svaté země. Když však musí čekat více než rok na převoz do Palestiny, chtějí jít do Říma, aby sloužili papeži pro spásu duší. Tímto slibem je položen základ budoucího *Tovaryšstva Ježíšova*, i když

v té době ještě nikdo nemyslí na založení řádu.

Generál řádu

V důsledku politických napětí nepřichází cesta do Svaté země v úvahu. K malé skupině se připojilo devět druhů, které Ignác poslal do několika důležitých italských měst, aby tam pastoračně působili. On sám přijme na svátek sv. Jana Křtitele 1537 kněžské svěcení a vypraví se se dvěma přáteli měsíc nato do Říma. V malém napolo rozpadlém kostelíku v La Sorta se

Volební lístek sv. Ignáce (r. 1541)

před ním otevře nebe. Vidí Boha Otce, jak mu představuje Krista, svého Syna, takže už nemůže pochybovat. Ví nevyhnutně, že je to chudý, zmučený a kříž nesoucí Kristus, k němuž se má přidružit on a jeho druhové. A Ignác slyší Krista, jak mu říká: „*Chci, abys sloužil nám.*“

V modlitbě a uctivé bratrské poradě si přátelé položí v roce 1539 otázku, zda mají zůstat nadále spolu a založit řád. Zvažují se důvody pro a proti. Nakonec se sjednotili a rozhodnutí založit řád oslavili společným svatým přijímáním. Název řádu zní: *Compania de Jesús - Tovarýštvo Ježíšovo*. 27. září 1540 dá papež Pavel III. vystavit jezuitům zakládající listinu. V následujícím roce se koná volba řádového představeného. Všichni volí Ignáce, jen on sám napsal na volební lístek, že volí toho, na kom se shodne většina, s výjimkou jeho samého. S odvoláním na zdravotní stav a předchozí hříšný život pokouší se zvrátit jednoznačnou

Základem duchovního života je pro sv. Ignáce pečlivé rozlišování a jasné rozhodnutí. Ignaciánské exercicie mohou být dobrou pomocí pro životní rozhodování. V jeho příručce k exerciciím je možno najít návod k takovým duchovním cvičením. Ta však potřebují dobrého a zkušeného vedoucího, odpovídající čas a místo. Z jeho *Exercicií*:

ČTYŘI PRAVIDLA PRO ZDRAVÉ A DOBRÉ ROZHODNUTÍ

PRVNÍ PRAVIDLO je, že ona láska, která mě přiměla zvolit určitou věc, sestupuje shůry od Boží lásky, a to tak, že ten, kdo se rozhoduje, cítí v sobě, že větší nebo menší láska k věci, kterou si volí, pochází jediné od Boha a má v něm základ.

DRUHÉ: Představit si člověka, kterého jsem ani neviděl, ani ho neznám, ale kterému přeji tu nejvyšší dokonalost. Pak zvažovat, co bych mu řekl, aby dělal a zvolil pro větší slávu Boha našeho Pána a k větší dokonalosti své duše. Sám pak musím tak jednat a držet se všech pravidel, která dávám druhým.

TŘETÍ: Představit si, co bych si v hodině smrti myslel o míře a formě svého dnešního rozhodnutí a co bych si přál, abych byl vykonal; tím se pak musím řídit ve všem svém rozhodování.

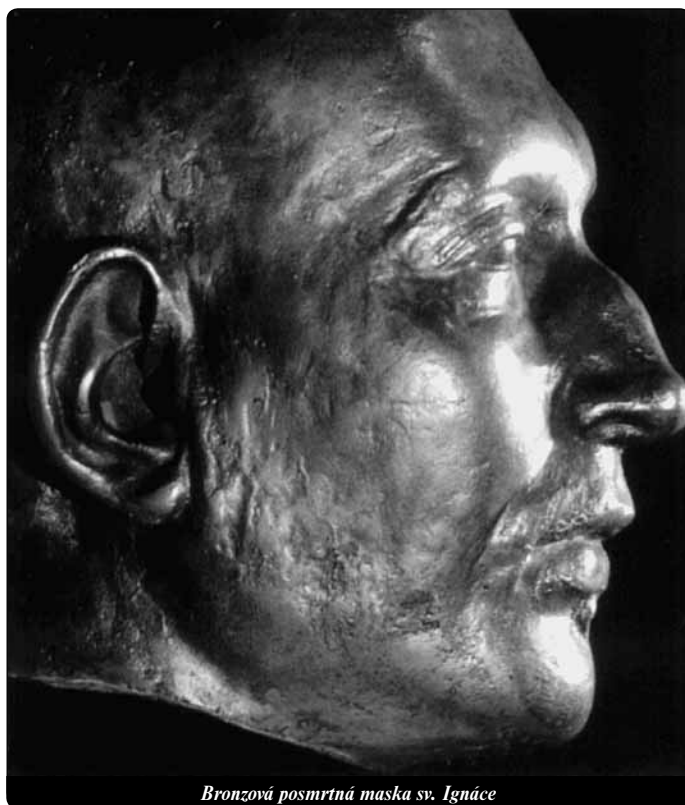
ČTVRTÉ: Rozjímám a zvažuji, co by mi bylo vhod v den posledního soudu, a uvažuji, co bych si pak přál, abych v dané věci rozhodl. To pravidlo, které bych chtěl, abych je byl dodržel, přijmu již nyní a budu se cítit plný radosti.

(*Exercicie 184-187*)

volbu. Ale další volba má stejný výsledek. Ignác se stává prvním generálem jezuitů.

Další léta až do své smrti věnuje Ignác svému dílu. Nežije již on, ale žije v něm Kristus. Lidé, kteří přicházejí do jeho blízkosti, cítí jeho přirozenou velikost,

jeho diskretnost a jeho sílu, pozorují světlo, které ho obklopuje a kterému se nemohou ubránit. On, který každou buňkou svého těla patří Církvi, se kterou cítí a se kterou spolu trpí, stává se otcem svých duchovních dětí. Zdravotní stav každého spolu-

Bronzová posmrtná maska sv. Ignáce

bratra je mu cennější než všechny poklady světa, jak sám řekl. Stane se, že když pozná skryté hříchy jednoho bratra, vypráví mu o své vlastní dřívější hříšnosti, aby tak osvobodil ohroženého z jeho zatvřelosti a otevřel ho pro upřímnou zpověď. Protože sám ví jako málokdo o propasti hříchu, umí vést, těšit a přísně řídit svěšené duše. Nejvíce ho trápí hanba padlých žen. Jednoho dne ještě v Paříži je ochoten vrhnout se až po ramena do jezera, aby zde číhal na jednoho kolemjdoucího, o jehož hříšném vztahu k jedné ženě věděl. „Jen běž,“ řekl svůdci, „já se zde však budu tak dlouho trápit a konat za tebe pokání, až se Boží hněv nad tebou ustrne a odvrátí od tebe hrozící tresty.“ Oslovený se obrátil, hluboce zastyděl a opustil cestu hříchu.

Přitom je Ignác, který žije v plném nasazení, sám takřka stále nemocen a sužován žaludčnými bolestmi a žlučnickovými kolikami. Ale nijak se nešetří. Protože ve svých modlitbách a duchovních zápasech viděl dvě korouhve – Kristovu a korouhev jeho protivníka, jednou provždy učinil volbu pro Krista. Když 31. července 1556 umíral, byl zcela sám. Sekretáře požádal, aby odešel do Vatikánu a vyprosil mu u papeže požehnání pro umírající. Protože ten neviděl žádné bezprostřední nebezpečí, chtěl splnit Ignácovo přání až příští ráno. Ignác je srozuměn: „*Dělejte, jak rozumíte, zcela se Vám přenechávám.*“ Spolubratr slyšel o půlnoci vedle v pokoji Ignácovu tichou modlitbu: „*Ó, můj Bože.*“ Ráno ho našel umírajícího, ale papežské požehnání už ho nezastihlo. Ignác zemřel bez svátosti umírajících.

Roku 1609 byl blahorečen a roku 1622 svatořečen. Na pečeti svatého Ignáce, která je od těch dob také praporem tovaryšstva Ježíšova, stojí tři litery: IHS – Jesus hominum Salvator.

Z FeL 97/2003
přeložil -lš-

Vůle k pravdě

Udělat rozhodnutí bývá těžké. Je třeba mít nejprve jasno o tom, co chceme, a na druhé straně mít sílu rozhodnutí skutečně udělat. Pokud je nám jasno o tom nejlepším, co můžeme udělat, je zde i síla k začátku. Velice ochromuje a unavuje žít bez cíle. Bez jasného rozlišování, kam život směřuje, k čemu mě vede mé povolání, mohu zůstat celá léta v životní situaci, která je neuspokojivá. Mnoho lidí je nešťastných, nemají však ani motivaci ani sílu, aby svůj život změnili. Chceme-li najít jasné rozhodnutí, potřebujeme světlo pravdy.

Co je to pravda? Touto otázkou se ocitáme na biblické půdě (Jan 18,38). Představuji si Piláta jako arogantního Řimana, který unaveně klesá na svou polstrovanou židli, když dává Ježíši tuto otázku. Je tolik pravd, které slibují štěstí, tolik pravidel, tolik zákazů, doporučení, která si všechna činí nárok, a je zde stále někdo, kdo má přinést pravdu. Nový požitek, nové vzrušení, něco zvláštního, ale pravda? Co je pravda? „Já jsem cesta, pravda a život,“ říká Ježíš Tomášovi (Jan 14,6). Pravda není určitý věcný obsah, pravda je osoba: Ježíš Kristus, věčné Otcovo Slovo. Hledáme-li tedy světlo pro svá rozhodnutí, stojíme před osobou. Křesťanská pravda vystupuje vždy jako osoba, v Písmu svatém, v nauce Církve, v setkání a ve zkušenosti.

Když hledám v Bibli jasno pro svůj život, mohu se pokusit z různých míst vyvodit závěry pro svůj život, abych obdržel definitivní směr. Písmo má však mnoho tajemných a protikladných výpovědí, že bych se mohl také spíše zmylit než najít nosnou základnu. Mohu však ve slovech Písma potkat také toho, který je vyslovil: Ježíše Krista, který vstal z mrtvých a žije. Jeho pohled je upřen na mne a jeho slova ke mně promlouvají v nauce a v podobnostech. To-

to setkání v modlitbě je skutečnost, takže dochází k vyjasnění mého života. Potkávám pohled samotného Boha, který mi daruje světlo, a tento pohled je plný síly a něžnosti.

Nebo nauka Církve. Jak je krásné dogmata nikoliv kritizovat, nýbrž dát se oslovit věcnými pravdami, které se v nich zjevují.

I v modlitbě, v rozhovoru s naším Vykupitelem a Přitelem může zazářit jasné světlo a ve svátostech nás posílit Boží silou.

Pravda je tvořivé Otcovo slovo, které nám dává bytí. Když stojíme v tomto světle a slyšíme toto slovo, přijímáme požehnání, které Bůh a náš Otec při našem stvoření na nás vložil. *Bůh viděl všechno, co stvořil, a bylo to velmi dobré* (Gn 1,31). Ve starořečtině, jazyku Nového zákona, se pravda nazývá *aletheia*. Doslo-

va přeloženo znamená toto slovo *neskrytost*. Náš obyčejný stav je skrytost. Od dědičné viny, jejímž ovocem je smrt, se skrýváme (srov. Gn 3,8). Zvolit život znamená vystoupit z této skry-

losti na světlo – do neskrýtkosti. Poznat pravdu není násilná duchovní činnost, je to otevření se Bohu. Pravda je pohled, který nám věnuje Bůh, pohled lásky a obdivu. Najít své povolání není nic jiného než vystavit se tomuto pohledu. Když poznáme, jak se Bůh na nás dívá, poznáme, co je naší nejvladnější identitou, k čemu jsme povoláni. Není důvodu bát se tohoto pohledu, protože tento pohled je milosrdenství a uzdravení. Je to také oheň pro všechno, co je v nás nedokonalé, ale pravda je naše štěstí. Bůh nám dává toto světlo, když řekneme své Ano k jeho pravdě. Toto ano je ovšem rozhodnutí jít cestou pravdy. Není naší věcí, abychom tuto pravdu vymýšleli nebo objevovali. Na nás je, abychom tuto pravdu celým srdcem a celou duší a ze vši síly chtěli. Pak je to věcí Pravdy, Ježíše Krista, aby se nám zjevil a vedl nás ke štěstí.

FeL 97/2003

Jan Maria Vianney

Kým je kněz?

Člověk, který zastupuje Boha, člověk, který je oděn veškerou Boží mocí. *Jděte*, řekl božský Spasitel kněžím, *jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás... Dána je mi veškerá moc... Učte všechny národy... Kdo vás slyší, mne slyší; kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.*

Když kněz odpouští hříchy, neříká: „Bůh ti odpust.“ Říká: „Uděluji ti rozhřešení.“

Při proměňování neříká: „Toto je Tělo našeho Pána.“ Říká: „Toto je moje Tělo.“

Svatý Bernard říká, že k nám všechno přišlo skrze Marii, můžeme však také říct, že k nám všechno přišlo skrze kněze. Kdybychom neměli svátost svěcení kněžstva, neměli bychom našeho milého Spasitele, neboť kdo to

je, kdo ho ukládá do svatostánku? Je to kněz. Kdo to je, kdo přijímá vaši duši při příchodu na svět? Kněz. Kdo ji živí a dává jí sílu pro putování? Kněz. Kdo ji připravuje na příchod k Bohu, když duši naposled obmývá Kristovou krví? Kněz, vždy kněz.

Jděte se vyzpovídat k nejsvětější Panně nebo k andělovi. Dají vám rozhřešení? Ne. Podají vám Kristovo Tělo a Krev? Ne. Svátá Panna nemůže způ-

Kněz má být především muž modlitby. Kdo chce zničit náboženství, začíná tím, že napadne kněze. Protože tam, kde není kněz, není nejsvětější Obět, a kde není nejsvětější Obět, náboženství umírá.

Jan Maria Vianney

sobit, aby se hostie proměnila v Tělo jejího Syna. Kdybyste měli 200 andělů, nemohli by vás rozhřešit. Jedině kněz, ať je jakkoliv prostý, může vám

říct: „Jděte v pokoji, odpouštím vám.“

Ó, jak velký je kněz! Kněz pochopí sám sebe teprve v nebi. Kdyby to pochopil na zemi, zemřel by, nikoliv z hrůzy, ale z lásky... Kněz má klíče k nebeskému království, on je vrátňý, on je pokladník Boží Lásky, správce jako dober.

Kněz není knězem pro sebe, on nedává rozhřešení sobě, neuděluje si svátosti. Není knězem pro sebe, ale pro vás. Po Bohu je kněz všechno... Nechejte farnost dvacet let bez kněze

a bude se klanět nerozumným zvířatům... Kdybych potkal kněze a anděla, pozdravil bych kněze před andělem. Anděl je Boží přítel, ale kněz je jeho zastupce... Kněz je láska Ježíšova Srdce. Když vidíte kněze, myslíte na našeho Pána Ježíše Krista.

-sks- 27/2005

Falešní proroci

Horské kázání varuje před falešnými proroky. Proroci jsou ve smyslu Starého zákona muži, kteří oznamovali izraelskému národu Boží vůli. Co jsou „falešní proroci“, čteme např. u proroka Jeremiáše (23,1-17): Přicházejí se lži, aby posílili zlé, takže nikdo se neodvrací od svých zlých pudů... Stále říkají těm, kteří pohrdají Božím slovem: Vaše spása je jistá! Nic zlého se vám nestane!

V jednom ze svých posledních dopisů o víře píše dr. Herbert Madinger, zakladatel a duchovní vůdce „Katolických informací o víře“ ve Vídni, že i hlasatelé Nového zákona mohou upadnout do nebezpečí stát se falešnými proroky, a to tehdy, když podlehnou pokušení hlásat jen to, co se současníkům líbí.

O kněžích a pastoračních pracovnících říká: „Nemá snad většina z nich dobrou vůli? Chtějí přece to nejlepší pro lidi. Ale právě tím upadli do problému. Nekladou už Boží měřítko, nýbrž měřítko lidská... Bojí se, aby lidé neodpadli od církve, proto rozměňují Boží přikázání. Nemají odvahu vyzývat lidi, aby vzali na sebe Kristův kříž..., nekonají kající kázání, nýbrž mluví jako falešní proroci v Izraeli: »Spása je jistá, nic zlého se vám nemůže stát!« Jenže tím se stává náboženství povrchní, dobro zarůstá zlem.“ Ještě bych k tomu dodal: Ztrácí se znalosti jistých Božích pravd.

Každý pastorační pracovník, a to i laický (např. rodiče u svých dětí); zná to napětí mezi Božím slovem, které má hlásat, a konkrétními lidmi s jejich zahleděním do pozemské

ho, s jejich slabostmi a hříchy, které pokud možno neuznávají za hříchy, protože přece dělají jen to, co dělají všichni. Tu se leckterý hlasatel ptá, zda může těmto lidem říct celou pravdu anebo plné Boží přikázání. Neodvrátí se pak od něho, neutěčí, když jim vysype na hlavu, co dělají špatně, jak špatně smýšlejí? To, co by jim měl říct, jim jenom přitíží, oni to teď nesnou. Snad později nahlédnou, že není možno chodit na bohoslužby jen tehdy, když mám náladu, nebo žít s druhým bez církevního sňatku, že je to proti Božím plánu. Teď je třeba s nimi udržovat kontakt, snažit se, aby zůstali ve farnosti...

Existuje určitě postupné vrstvení do víry a křesťanského života. Vývoj jednotlivce nebo i společnosti může tu a tam váznout. Před kazatelem nebo učitelem náboženství budou sedět někteří, o nichž se bude domnívat, že jim nemůže říct plnou pravdu. Když se „liberální“ hlasatel pojednou stává „přísnější“, hrozí nebezpečí, že se věřící odvrátí! „Co to najednou má? Co ho to posedlo?“ ptají se.

Božími pravdami a přikázáními se lidé netlučou po hlavě jako koule. Ode dávna se hlasatelům doporučovalo: „Suaviter in modo, sed fortiter in re“, to znamená vlídným způsobem, ale s rozhodností, pokud jde o samotnou věc... Od jednoho (pokrokového) biskupa jsem jednou slyšel: „Nemůžeme mládeži zamlčovat Boží přikázání. Ale musíme jim je vysvětlovat, zdůvodňovat a zpřístupňovat.“ Nebyla by to cesta, jak se nestát falešným porokem?

-sks- 27/2005

DOVOLENÁ V ALPÁCH

Benedikt XVI. si za místo dvoutýdenní dovolené zvolil italské Alpy. Klid od běžných starostí využívá k napsání své první encykliky. Plánuje si zde připravovat také kázání a promluvy pro Světový den mládeže k Kolíně nad Rýnem.

Kath-net

Drahocenná Kristova Krev

24. února 1960 zveřejnila Kongregace pro obřady v Římě text nové litanie k nejsvětější Krvi Ježíše Krista. Jan XXIII. vydal 2. června téhož roku apoštolský list o účtě k nejsvětější Krvi. Litanii je možno zařadit do oficiálních modlitebních knížek, i když se tak zatím převážně nestalo. Termín „drahocenná Kristova Krev“ je vyslovené biblický. V 1. listu apoštola Petra čteme: *Víte, že jste ze svého prázdného způsobu života, jaký jste zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými pomíjivými věcmi, stří-*

brem nebo zlatem, ale drahocennou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka (1 Petr 1,18). Také sám Pán při oznámení a samotném ustanovení Eucharistie hovoří o své Krvi. Nový zákon, který založil, je smlouva jeho Krve (srov. Mt 26,28; Mk 14,24), jak je to vyjádřeno v konsekračních slovech. Evan-

gelista Jan k tomu však také poznamenává, že z Kristova srdce vytekla voda a krev.

To je pro něho více než jen věčné konstatování. Má to symbolický význam. Ignác de la Potterie to vyjadřuje takto: „Krev vytékající z otevřeného boku je především symbolický výraz toho, co Ježíš shrnul do posledního slova před svou smrtí: *Dokónáno jest*. Živá voda Ducha zpřítomňuje v Církvi Ježíšovu Krev. Duch vede věřící, aby se sjednotili s Ježíšem a žili to, co jeho Krev představuje, totiž jeho život, jeho poslušnost k Otci, jeho sebeobětování, jeho spásonosnou lásku k těm, kteří jsou jeho; a Krev, kterou Ježíš ještě po své smrti prolévá, je znamením toho, že přijal v Duchu na sebe tuto smrt za spásu světa v naprosté svobodě.“

V Kristově smrti je tedy vyjádřena Ježíšova synovská poslušnost vůči Otci a jeho oběť za lidstvo. Věřící musí usilovat o to, aby milovali to, co tato Krev znamená: oběť Bohu za lidi. To je možné jen v síle Krve samotného Krista. Proto vede úcta ke Kristově Krvi nejen do středu spásného dění, ale také k plnosti křesťanského života.

Podívejme se nejdříve ve světle litanie k drahocenné Krvi na spásonosný aspekt. Jako Krev jednorozeného věčného Syna, jako Krev vtěleného Božího Slova je to Krev nové a věčné smlouvy. Při smrtelné úzkosti na hoře Olivové vyronila se tato Krev

BISKUPSKÉ SVĚCENÍ PRO ŽENY

Synod anglikánské církve v Anglii rozhodl velkou většinou, že otevírá cestu k svěcení žen na biskupský úřad. Tím mají být odstraněny právní překážky svěcení biskupek. Proces však může trvat několik let. Podle sdělení anglických médií povede toto rozhodnutí k četným přestupům anglikánů do katolické církve. Ohlásilo to již na 800 anglikánských duchovních. Od roku 1994 jsou již v této církvi svěceny kněžky. Ve světě jsou biskupky ve 14 z 38 anglikánských církví.

Kath-net

na Kristově čele; při bičování, při korunování trním a při ukřižování byla tato Krev prolévána jako výkupná cena za naši spásu na odpuštění hříchů. V Nejsvětější Svátosti je nápojem a očistěním duše. Stále je to proud Božeho milosrdenství, protože v Krvi Ježíše Krista k nám proudí Boží milosrdenství.

Tento proud drahocenné Krve je tak účinný, že ve staleté modlitbě „Tělo Kristovo, posvět mě“ je také prosba: „Krví Kristova, opoj mě!“ Je to „sobria ebrietas“ – strážlivé opojení, které v nás působí stejně jako Duch Svátý. V Krvi Kristově působí Duch Svátý, Duch, který je Lásky. Právě proto spočívá v Kristově Krvi také jeho vítězství nad zlým duchem.

Toto Kristem vydobyté vítězství má velký význam pro křesťanský život. Proto je v litanii Kristova Krev vzývána a uctívána jako Posila mučedníků, Síla vyznavačů, Pramen svatosti panen, Ochrana ohrožených, Pomoc trpícím a Útěcha plačících, Naděje kajících, Útočiště umírajících a konečně Vykoupení duší v očištění.

Vždy pak je Krev našeho Pána Pokoj a rozkoš srdcí a Záruka věčného života. Každá z těchto invokací by si zasloužila, abychom o ní samostatně uvažovali. Síla k mučednictví vyrůstá z Kristovy Krve stejně jako síla k vyznávání víry a k panenskému životu. Krev Kristova se mění v eucharistické víno jako *víno, které pučí z panen*, jak uvádí Vulgáta v Zachariášovi 9,17. „Nejsilnějším pokrmem je Kristovo Tělo, neohnivějším nápojem je Pánova Krev,“ říká sv. Ambrož v komentáři k Lukášovu evangeliu.

Do Ježíšových svatých ran ponořuji a ukřívám všechny své hříchy a všechna svá opomenutí a prosím Tě, nebeský Otče, abys je obmyl jeho drahocennou Krví a spálil ohněm své lásky.

Sv. sestra Faustyna

Z -sks- 27/2005 přeložil -lš-

Proslov nuncia Causera na Velehradě

Pro velký zájem nabízíme překlad proslovu apoštolského nuncia v České republice arcibiskupa Diega Causera, který pronesl o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje 5. 7. na Velehradě.

Vážený pane prezidente, Vaše Eminence – vážený pane kardinále, Vaše Excellence – vážení páni biskupové, drazí spolubratři v kněžské službě, milé sestry a milí bratři. Spolu s vámi se účastním této národní pouti na místech, kde svatí Cyril a Metoděj pobývali jako misionáři evangelia a kde v roce 885 sv. Metoděj uzavřel svůj život.

Jsem však zároveň i vnějším pozorovatelem a s velkým pohnutím prožívám tuto událost jednoty českého národa zastoupeného také prostřednictvím svých nejvyšších státních i náboženských představitelů, aby vzdal úctu dvěma apoštolům, kteří tomuto slovanskému národu přinesli evangelium a skrze jazyk a písmo v něm probudili vědomí vlastní důstojnosti i jeho dějinného nasměrování. Jsme na ně hrdí, protože v Kristově jménu byli nositeli víry a civilizace. Jan Pavel II., slovanský papež, je prohlásil za spolupatrony Evropy.

Vám, občanům a křesťanům této země, přináším pozdrav a požehnání Svatého otce. Spolu s papežským požehnáním tlumočím panu prezidentovi republiky a pánům biskupům ujištění

o papežově modlitbě za to, aby svatí Cyril a Metoděj provázeli ochranou jejich náboženskou i civilní službu, pro dobro všeho českého lidu.

V některých chvílích mám dojem, že se pastýři místní církve necítí být milováni určitou částí země, kterou milují a snaží se jí sloužit bez ohledů na vlastní zájmy a lidské názory. To však není důvodem pro to, abyste ochabovali ve svém úsilí. Nekážeme a nežijeme evangelium proto, abychom byli milováni a aby nám byla prokazována pocta; hlásáme je, protože milujeme a prokazujeme úctu. Nejsme zde proto, aby nám bylo slouženo, ale abychom sami sloužili. Jsme nehodní učedníci Krista, který se zřekl své Božské přirozenosti a s nezměrným přátelstvím k lidem se rozhodl sdílet s námi i ty nejbolestnější okamžiky našeho života.

Z velmi známého výroku papeže Pavla VI. víme, že „cestou církve je člověk“. V posledních desetiletích nenajdeme organizace, které pracovaly ve prospěch člověka více než církev. Je tu bezpočet zásahů na obranu důstojnosti lidské osoby, její svobody (také tato země s tím měla svoji zkušenost); důstojnos-

ti rodiny; lidského a osobního charakteru práce (proti komunismu i krajnímu liberalismu); zásahů na obranu života, míru, solidarity mezi národy, naolidštění mezinárodního řádu. Od chvíle, kdy se Bůh stal člověkem, má každý člověk právo, aby se s ním zacházelo tak, jako by to byl sám Bůh. Toto je naše cesta; bohužel ne vždy jsme po ní šli, víme však, že právě podle toho budeme souzeni. Je naším přáním, aby to věděli všichni.

Česká církev chce nabídnout svoji spolupráci v oblasti charitativní činnosti, vzdělávání, zdravotnictví, a to podle svých schopností a možností. Nedělá to s cílem přivlastnit si to, co jí nenáleží, ale proto, že tato služba je součástí její povahy. Neexistuje církev bez evangelia nebo bez Eucharistie; stejně tak neexistuje církev bez skutků ve prospěch člověka. Bránit církvi v hlásání evangelia nebo jí zabránit v projevoování křesťanské lásky – to jsou činy, které ji stejným způsobem zraňují.

Toto pamětihodné křesťanské místo svědčí o tom, že církev může s hrdostí pokračovat, protože se spíše podílela na budování uspořádaných společností. Proč by se jí tedy měly klást překážky a omezení, jako kdyby to byla instituce s cílem znepokojovat život společnosti? Trpím proto spolu s biskupy a křesťany postojem některých institucí, který považuji za nezsloužený. Církev však nechává dveře otevřené cestě porozumění a ve vzájemné úctě.

Ať dnešní i zítřejší slavnostní den – s připomínkou události, které formovaly českou duši – napomohou v Kristově jménu této krásné zemi k budoucnosti v otevřenosti, usmíření a pokroku. Děkuji Vám.

SETKÁNÍ SEMINARISTŮ PŘI SDM

Do konce července se mohou seminaristé registrovat pro setkání s papežem na SDM v Kolíně nad Rýnem, kde se uskuteční dvě mezinárodní setkání seminaristů. První povede kardinál Meisner ve středu 17. srpna od 16 do 18 hodin v rámci eucharistické adorace. Druhé bude v pátek 19. srpna v kostele sv. Pantaleona. Na toto setkání bude rozděleno 5 000 vstupenek. Ty se budou rozdělovat od 15. do 18. srpna od 10 do 22 hodin u kostela sv. Pantaleona. K jejich získání je třeba doporučení příslušného biskupa a osobní průkaz.

ZVÝŠENÁ BEZPEČNOSTNÍ OPATŘENÍ

Po událostech v Londýně zvýšil Vatikán bezpečnostní opatření. Papež Benedikt XVI. nesmí nadále používat otevřené auto a může jezdit výlučně v pancéřované limuzině. Rovněž kontroly u bezpečnostních detektorů na náměstí Svatého Petra budou zpřísněny.

Kath-net

TS ČBK

Proč se muslimové stávají teroristy?

Bombový atentát v londýnské podzemní dráze je zatím desátý teroristický útok s islámským pozadím po 11. září 2001 a po Madridu druhý v Evropě. V čem spočívají příčiny tohoto teroru? Jsou nějaké možnosti mu nadále zabránit? Na tuto otázku odpovídá expert na islám Eberhard Toeger.

Po teroristických aktech, které jdou na konto muslimů, tak jako zřejmě poslední z nich v Londýně, zdůrazňují politikové a stejně tak oficiální zástupci islámu, že islám je v podstatě mírumilovný a teroristé jednají v rozporu s islámem. Nikdo se neodvažuje veřejně přiznat, že islám je od svého vzniku militantní náboženské a společenské zřízení a tuto jeho militantnost podporuje jak Korán, tak literatura o životě Mohameda. Militantní texty v Koránu (jako např. verš 9,5, ve kterém se praví: „Zabíjejte nevěřící, kdekoliv je najdete, napadejte je, obkličte je, číhejte na ně všude!“) a Mohamedův život inspirovaly po všechn čas muslimy k boji a není žádným tajemstvím, že dnes islámští kazatelé a extrémistická literatura včetně internetu vyzývají muslimy k tomuto boji.

Mohamed jako vzor

Patří v islámu k obecně přijímanému souhlasu, že Mohamed je velký vzor životního způsobu pro muslimy. Mohamed byl zapleten do mnoha ozbrojených bojů, které sám ospravedlňoval povolením a rozkazem samotného Alláha. Pro muslima je ozbrojený i neozbrojený boj pro Alláha „svatou válkou“ (džihád). Mezi muslimy však trvá spor, nakolik může být Mohamedův příklad přenášen bez rozmyslu do dnešního světa. Někteří se domnívají, že ozbrojený boj byl pro Mohameda nezbytný, aby dopomohl jeho hlásání k vítězství. V moderním světě však se má podle nich šířit islám propagandistickými, politickými a hospodářskými prostředky, aby dosáhl svého cíle, a džihád je boj proti samotnému zlu ve světě a v člověku. Tuto inovaci však fundamentalističtí mus-

limové odmítají. Podle nich to, co platilo pro Mohameda, platí i dnes. Většina fundamentalistů však zastává názor, že boj proti nepřátelům islámu má být veden pouze ze strany vlád islámských zemí a jen se souhlasem muslimských učenců.

Cesta k islámskému teroru

Muslimští teroristé si osvojují právo k ozbrojenému boji na vlastní pěst a odmítají nezbytnost souhlasu pravoplatných instancí. Abychom tomu porozuměli, je nutný pohled do dějin Mohamedových bojů. Mohamed bojoval v Medině a pak z Mediny na čtyřech frontách: 1. Proti svým pohanským nepřátelům v Mekce, kteří odmítali islám a Mohameda pronásledovali. 2. Proti židovským kmenům v Medině, kteří se k němu nechtěli připojit a za zády ho kritizovali. 3. Proti arabským „rouhačům“ v Medině, kteří se připojili k Mohamedovi jen oportunisticky a v kritických situacích ho nechávali na holičkách. 4. Proti křesťanským panovníkům v Jemenu a proti Byzanci, kde chtěl Mohamed trpět židy a křesťany jen pod tou podmínkou, že se podřídí jeho nadvládě. „Džihádisté“ přenášejí

tento boj nekriticky do přítomnosti. V materialistickém a sexualizovaném Západě vidí pohanství z někdejší Mekky. Muslimští vládcí a učenci, kteří se paktují se Západem, jsou podle nich rouhači z Mediny. Sionismus odpovídá židům z Mediny a jejich spojence pokládají za nástupce byzantské říše.

Legitimní bomby

Většina politiků a učenců je podle džihádistů zkorumpována, a proto pravým muslimům, za jaké se džihádisté pokládají, nezbyvá nic jiného než vzít boj do vlastních rukou. Protože jsou menšinou, která bojuje proti přesile nepřítele, pokládají bombové a sebevražedné útoky za prostředek, který je podle Alláha zcela legitimní. I Mohamed povoloval zákeřné útoky na své mocné nepřátele. Džihádisté chtějí tedy vědomě následovat Mohameda a ospravedlnují svůj teror jeho příkladem. Je proto naivní se domnívat, že džihádisté svůj boj ukončí, jestliže se Američané a jejich spojenci stáhnou z islámského světa. Jejich hlavním nepřítelem je Západ jako takový se svou bezbožeckou kulturou, kterou šíří pomocí médií i do islámského

PODIVNÝ ZÁKON

Britský parlament jen několik dní po teroristickém atentátu schválil zákon „proti náboženské nenávisti“. Mnoho křesťanských obcí vzneslo zásadní protest proti znění tohoto zákona, který může dostat vysloveně protikřesťanský charakter. Členové extremistických náboženských skupin dostaly do rukou nástroj zákonné sebeobrany. Jestliže je někdo bude kritizovat za jejich jednání, mohou se ohradit, že se jedná o náboženskou nenávist. Na druhé straně každý pokus o šíření křesťanství může být označen za projev nenávisti k jiným náboženstvím a osoby věnující se apoštolátu se ocitnou před soudem.

Kath-net

světa. Ovšem i zkorumpované islámské vládcy je třeba zničit a podrobit všechny křesťany a židy islámské nadvládě. Džihádisté mají dlouhodobé cíle, které odpovídají cílům starého islámu. Je velkým omylem vidět v džihádu jen několik pavouků, kteří převracejí pravý islám.

Je možno muslimskému teroru udělat konec?

Státní a společenská bezpečnostní opatření jsou jistě potřebná, aby byl terorismus omezen, ale sama o sobě nestačí, protože jádro problému je v Koránu a v jeho militantních textech a také v napodobování Mohameda. Muslimský militantismus skončí buďto tehdy, až muslimové prosadí svou celosvětovou nadvládu, anebo až se světový islám vzdá svých politicko-vojenských cílů. Ani jedno ani druhé nepřichází za současné situace v úvahu. Muslimská nadvláda není momentálně v dohlednu a totéž platí o možné rezignaci na podstatné části Koránu a důležité momenty Mohamedova života. Proto konec muslimských násilností je v nedohlednu.

Podle Kath-net

Rozhodnutí a požehnání

Před několika roky jsem byl v životní situaci, kdy se mi zdálo, že mě Bůh volá, abych ho dokonaleji následoval. Zůstávala však otevřená otázka, jak se to má stát, v jaké formě a na jakém místě. Bylo mi jasné, že se také mohu ještě několik let zabývat tímto dojmem, že mě Bůh volá, aniž bych se rozhodl a něco konkrétního podnikl.

Znal jsem ve svém okolí několik osob, které měly již několik let touhu věnovat Bohu jeden nebo dva roky v některé rozvojové zemi, v nějaké řeholní společnosti nebo v klášteře, ale stále o tom jen snily jako o něčem krásném, ale nedosažitelném. Nad jejich životem vládli jakýsi smutek, zvláště pokud šlo o toto téma. Tomu bych se raději vyhnul. Na druhé straně jsem znal lidi, i když jich nebylo mnoho, kteří měli tu odvahu následovat Ježíše radikálnější způsobem. Odvaha těchto lidí mě fascinovala. I příklady svatých byly

pro mě důležité. Víím ještě velmi dobře, že když jsem četl životopis Karla Liesnera, zapůsobila na mě jeho rozhodnost jít cestou, kterou jednou poznal jako správnou. A víím i bez znalosti takových osobností, že bez mod-

litby a přímluvy svatých bych se nikdy nedokázal rozhodnout, abych udělal velký krok směrem k Bohu.

Rozhodl jsem se proto vykonat exercicie zaměřené na rozlišování, abych dal Bohu možnost ke mně promluvit a abych ho dobře slyšel. Před těmito exerciciemi jsem byl nemálo vzrušený. Bylo mi vlastně jasné, že Bůh promluví, že mi ukáže svou vůli. Hlavní podmínkou, abych se mohl účastnit těchto exercicií, bylo mít jasno v tom, o jaké rozhodnutí se jedná. Šel jsem tedy vstříc těmto dnům se svou otázkou plný očekávání: přednášky, cvičení, osoba, která stála každému po boku, především však mlčení.

Během těchto dnů na mě přišly všechny možné i nemožné úzkosti, které jsem měl vzhledem ke svému povolání. Ne že by byly pro mě všechny zcela nové, ale v tiché atmosféře a za podpory přednášek mohl jsem se na ně podívat více bezprostředně. Mnohé z těchto úzkostí měly svou vnitřní logiku, která vedla k tomu, abych se přesvědčil, že moje povolání je iluze a jistě nikoliv Boží vůle, že to nejpozději do tří měsíců vzdám apod.

Slovo, které ke mně promluvil exercitátor při jedné své přednášce, probudilo ve mně opravdovou protilátku. Je zcela normální, řekl, že máme úzkosti, ale nemůžeme se orientovat jen podle nich. Ještě si vzpomínám, že poukázal na svatého Pavla, který přišel se strachem, ve slabosti a s chvěním ke Korintským, ale šel tam (srov. 1 Kor 2,3). To mi pomohlo, abych nedopřával sluchu pouze námitkám a úzkostem. Jako obzvláště nápomocné se ukázalo denní naslouchání doprovázející osoby. Když jsem před ní vyslovil námitky a úzkosti, některé z nich zmizely samy od sebe.

V předposlední den exercicií mě napadlo rozhodnutí. Nemohu říct, že bych měl nějaké

ve které děkuje Otci, že skryl tyto věci před moudrymi a ukázal je maličkým. Jaké jsou to „věci“? Modlitbu předcházela řeč, která se týká právě boje s ďáblem a jeho pádu z nebe. K podstatě Ježíšova působení patří bezprostřední boj proti ďáblu. Pán ho sice svou smrtí přemohl, ale on přesto působí dále a až do jeho opětovného příchodu obchází jako lstivý lev a ohrožuje ustavičně křesťanskou obec. Je autorem všech bludů, má na svědomí tvrdošijnost a nevěru židů a pohanů jsou pod jeho moci.

Náš úhlavní nepřítel je ovšem velice spokojen, jestliže před ním zavíráme oči a umožňujeme mu volný pohyb bez překážek. Do prostoru, který Církev po staletí „desinfikovala“ od ďábla a jeho ovoce, vrátil se tento škůdce znovu jako do vyčištěného domu dokořán otevřenými dveřmi a přítom – jak se nám přímo ostentativně vysmívá. Jedním z flagrantních projevů tohoto výsměchu jsou právě teroristické sebevražedné útoky, které se v jeho panství staly přímo módou. Při nich si rozmnožuje zástupy svých „mučedníků“, aby se pyšně holdbal, že mu prokazují největší oddanost a statečnost, protože nejsou obětí násilí svých pronásledovatelů jako křesťanští mučedníci, ale sami dobrovolně podstupují smrt, jako by jeho „pomoc“ byla ještě účinnější než Boží milost u věřících. Kolik je tu zapotřebí modliteb a postu, aby byli vysvobozeni ti, které má ve své moci! Stále přece trvá náš prvořadý úkol „otevřít pohanům oči, aby se obrátili od

tedy ke světlu a z moci Satanovy k Bohu skrze víru v Ježíše Krista“ (srov. Sk 27,18). Jen svou věrností k Pánu osvědčíme opravdovou lásku k lidem a dokonale zahambíme Zlého.

Jedním z velkých prostředků boje proti ďáblu byla po dobu stalet vykonávaná veřejná modlitba Církve k svatému Michaelovi, která se konala po každé mši svaté. Je to modlitba Lva XIII., který nám ze stejných důvodů zanechal také zásvětnou modlitbu k Božskému Srdci a modlitbu „K tobě, svatý Josefe“. Mocný archanděl a kníže nebeského vojska byl vyzván také dvakrát na začátku mše svaté ve vyznání hříchů. To vše bylo v rámci reforem zrušeno.

„Malý exorcismus“ Lva XIII. „Svatý Michaeli“ byl sice zařazen do nového kancionálu, ale překladatel si nevěděl rady s ústřední a nejdůležitější prosbou této modlitby: *imperet illi Deus, supplices deprecamur*, a prostě ji vynechal. Právě v této větě pokorně a naléhavě žádáme o to nejpodstatnější, aby Bůh ďábla definitivně ujařmil, zkontroloval a ukončil jeho panství nad světem, které mu bylo po jeho svržení dočasně povoleno. Je velice aktuální a potěšitelné, že se v olomoucké diecézi začala rozšiřovat tato účinná modlitba v plném znění jako lidový zpěv v téměř 60 let starém zhudebnění P. Olejníka; a lze si jen přát, aby páni varhaníci tento zpěv co nejrychleji a co nejvíce rozšířili a pravidelně zařazovali.

-red-

veliké světlo. Také se nerozptýlily všechny pochyby jen tak do vzduchu. Měl jsem světlo jako z kapesní svítilny, které svítilo na nejbližší kroky. Žádné velké přísliby nebo znamení či nějaká jasná potvrzení. Spíše byla na dně mé duše tichá, něžná jistota, že je správné, abych udělal vytoužený krok právě nyní. Šel jsem do kaple, posadil se před svatostánek, abych sdělil Bohu

své rozhodnutí. A tu, musím to tak opravdu říct, mě přepadla láska Otce ke mně, dítěti. Rozplakal jsem se vděčností. V tom okamžiku jsem vůbec nemyslel na své rozhodnutí. Později jsem však tento okamžik chápal jako požehnání pro nadcházející cestu.

N. N.

Z FeL 97/2003 přeložil -lš-

Počátky Církve (16)

Athény (17,16-21)

Začátek tohoto vyprávění je příznačný: *Když se Pavel díval na město plné model, velmi ho to popudilo.* Hned nato je řeč o těch, kteří budou příjemci jeho promluvy. Měl ve zvyku zajít v městě na náměstí a dát se do řeči s těmi, které tam potkával a mezi nimiž byli epikurejci a stoikové. Ti první, zvyklí zaměřovat se pouze na to, co je zde na zemi, neměli pražádný zájem, pokud jde o Boha nebo různá božstva. Stoikové naopak měli o světě panteistické představy a jejich etickým ideálem bylo žít podle přirozenosti s výrazně náboženskou citlivostí. Obě školy měly pramálo zájmu o to, s čím přicházel Pavel. Pokládali ho za šarlatána, což bylo v Řecku velmi pohrdavé označení. Jiní říkali: *Zdá se, že hlásá cizí bohy, protože mluví o jakémisi Ježíšovi a o zmrtyýchvstání.* To bylo nebezpečné, protože podle římských zákonů „nikdo nesmí mít své vlastní bohy, kteří jsou noví a cizí, tím spíše, když nejsou oficiálně uznáni“ (Cicero). To byl právě případ Pavla, který kázal Ježíše a zmrtyýchvstání, tedy pro Athéňany dvě cizí božstva.

Vzali ho tedy a zavedli na Areopag a řekli mu: *Smíme vědět, co je to za nové učení, které hlásáš? Předkládáš našim uším věci velice překvapující.* Text pak zdůvodňuje tyto otázky takto: *Všichni Athéňané i cizinci tam usedlí se ničím jiným nezabývají než tím, co nového by si mohli povědět a vyslechnout.* A Pavel přinášel novinu velmi velkou.

Pavlova řeč (17,22-34)

Začátek je „captatio benevolentiae“, snaha o přívětivě posluchačů a ohlášení tématu: *Athéňané, pozoruji, že jste lidé po všech stránkách velice zbožní. Když jsem prohlížel vaše posvátná místa, našel jsem jeden oltář „Neznámému bohu“. To, čemu se klaníte, ačkoliv to neznáte, to vám zvěstu-*

ji. Další obsah je možno rozdělit do tří částí.

První (v. 24-25) mluví o vztahu neznámého Boha ke světu. *Bůh, který stvořil svět i všechno, co je v něm, jako Pán nebe a země nepřebývá v chrámech, které vystavěly lidské ruce, ani si nedává posluhovat lidskýma rukama, jako by něco potřeboval. On sám dává všem život, dech a všechno.*

Zde je cítit záchvěvy židovské víry Pavlovy v Boha Stvořitele a Pána všech. Vidí Boha jako nejvyšší a všemohoucí bytost. To vysvětluje, proč Boha nelze zavřít do světa vytvořeného lidskýma rukama. On totiž nepotřebuje nic, *On sám dává všem život a všechno.* Jsou to myšlenky, které jsou tu a tam roztroušeny i v řeckém myšlení, nikoliv však ve formě tak systematické jako u Pavla.

Druhá část (v. 26-27) by mohla mít titul „Blížkost Boha každému člověku“. Říká totiž, že *On stvořil z jednoho člověka celé lidské pokolení a dal mu bydlet všude na zemském povrchu. Předem stanovil časová období a položil hranice lidským sídlům, aby hledali Boha, zdali pak by se ho mohli dohmatat a nalézt ho. Vždyť od nikoho z nás není daleko. Je zde jasný ohlas Geneze a vize národů, rozložených po celé zemi (Gn 1,2.10). Bůh dal všem věcem řád a účelem tohoto jednání je vložit do člověka touhu hledat Boha, i když se mu toto hledání jeví jako tápání. Nepopírá se tu možnost najít Boha z toho prostého důvodu, že není daleko od nikoho z nás.*

Třetí část (v. 28-29) mluví o příbuznosti Boha a lidstva. *V něm žijeme, hýbáme se a jsme. Tak to vyjádřili i někteří z vašich básníků: Jsme dokonce z jeho rodu. Když jsme tedy z Božího rodu, nemůžeme se domnívat, že božství je něco takového jako výrobek ze zlata, ze stříbra nebo z kamene. To je přece výtvor lidského umění a důmyslu.*

První slova jsou ozvěnou stoické panteistické mluvy a chtějí zdůraznit, že v Bohu je zakotvena každá lidská bytost, každý její pohyb. „Žijeme“ se vztahuje na život přirozený, intelektuální i duchovní. Je to způsob, jak vyjádřit závislost člověka na Bohu a Boží blízkost každému člověku. Je tomu tak proto, že *jsme z jeho rodu.* Tento citát řeckého básníka může být v určitém smyslu také biblický. Stačí, když se podíváme na žalm 139, ve kterém prosebník říká: *Uhnětl jsi mé srdce, utkals mě v lůně mé matky, učinil jsi mě jako zázrak (v. 13n).* Člověk je jediný pravý Boží obraz, učiněný k „jeho obrazu a podobenství“.

Až dosud ho museli poslouchat pozorně, nikoliv však už to, co dále připojil: Je to přímý útok na modloslužbu: *Jelikož jsme z Božího rodu, božství není podobné zlatu a stříbru ani kameni, které jsou výplodem lidského důmyslu.* Prakticky tak říká Athéňanům: Všechny vaše sochy ani modly nejsou božstva.

Závěr (v. 30-31): *Bůh však zamhouřil oči nad tou nevědomostí. Teď hlásá lidem, aby se všichni všude obrátili, protože stanovil den, kdy bude podle spravedlnosti soudit svět skrze muže, kterého*

k tomu určil. A poskytl všem důkaz proto, aby uvěřili, tím, že ho vzkřísil z mrtvých.

Všechna dosavadní lidská moudrost je definována jako **doba nevědomosti.** Je to skutečný poliček celé lidské filozofii, která nerespektuje Boha a žije v nevědomosti o Bohu. Tato minulost je tedy skončena, proto Bůh ukládá všem lidem, aby činili pokání. Stanovil totiž den, kdy budou všichni souzeni skrze Ježíše Krista, kterého vzkřísil z mrtvých. To je příliš! Když uslyšeli slova o vzkříšení z mrtvých, někteří se mu vysmáli a jiní mu řekli: „Poslechneme si tě někdy jindy.“

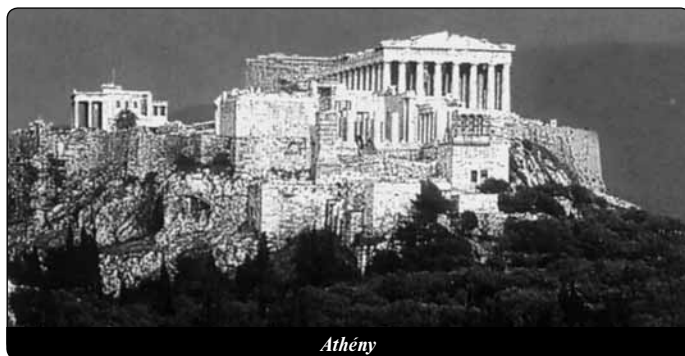
Pavel odešel poražen, ale jeho pád je součástí oněch utrpení, která měl snášet pro Kristovo jméno.

Korint (18,1-11)

V Korintu zůstal Pavel asi dva roky. Vyprávění samo je krátké. Našel tam Žida jménem Akvilu, a protože byli stejného řemesla, oba zhotovovali stany, usadil se v jeho domě (v. 1-2). To, co následuje, je opakování toho, co se stalo v Antiochii v Pisidii (13,44-46). Snažil se navázat v synagoze dialog s Židy a dosvědčoval, že „Ježíš je Mesiáš“. Ale oni oponovali a rouhali se. Proto jim řekl: *Když zahynete, padne odpovědnost jenom na vás. Vaše krev padne na vaši hlavu. Já na tom vinu nemám. Od této chvíle se věnuji pohanům.*

Pán schválil tuto volbu. V noci se mu zjevil a řekl: *Neboj se. Jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo ti už napříště nebude moci ubližovat. Mám v tomto městě totiž mnoho svých lidí.* Pavel zde proto zůstal rok a půl a vyučoval Božímu slovu (51-52).

Pak se přepřel do Sýrie a zůstali s ním Akvila a Pristila, kteří se zdrželi v Efezu. Během své zastávky diskutoval s Židy, kteří chtěli, aby se tam zdržel delší čas. Ale on nechtěl: *Bude-li Bůh chtít, vrátím se k vám.* Pokračoval v cestě do Caesareje a ode-

Athény

JÁ JSEM (31)

A TY, ZA KOHO MĚ POKLÁDÁŠ?

Ježíš hledá své tvory, vychází vstříc tomu, koho dojmají jeho nekonečné něžnosti, aby se potěšil, když uslyší z jeho rtů o sobě. Kdo je...

Co říkají lidé o mně? A vy, za koho mě pokládáte? ptal jsem se jednoho dne důvěrně mých učedníků a Petr odpověděl jménem všech a řekl: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“⁽¹⁵⁴⁾

V tento den důvěrnosti, ve kterém mi nasloucháš, opakuji ti moje rty do ucha stejnou otázku: A ty, za koho mě pokládáš?

Mluv, chci naslouchat, chci slyšet a dovědět se, co si o mně myslíš. Řekni mi svůj názor.

Potřebuji jednu jedinou věc: lásku, jen lásku. Jestliže mě miluješ, neboj se, poznáš mě, budeš mě studovat, vytvoříš můj obraz ve svém srdci, budeš mě požívat v Eucharistii.

Ti, kteří mě milují, mě rozpoznají mezi tisíci světy, kdyby takové byly, protože oni jsou těmi, kdo za všech životních okolností zvolají v pohnutí: *Pán je to!*⁽¹⁵⁵⁾ a při každé události, příjemné nebo nepřátelské, pozvednou ke mně pohled víry a budou se klanět mé vždy láskyhodné vůli.

Řekni mi, co víš o mně, co o mně vyprávíš druhým, o své horlivosti učinit mě milovaným, to, co cítíš, to, co myslíš, to, co věříš, to, co se ti nedaří v rozjímání o mně.

šel pozdravit církev v Jeruzalémě a pak sestoupil do Antiochie v Sýrii. Zde končí jeho druhá cesta. I zde by mohl Lukáš zakončit jako při první cestě: *V Antiochii byl doporučen všemi bratry Boží milosti. Neboť všechno, co se událo, stalo se pod vedením Duchu Svatého.*

Modleme se!

Jako se Pavel před svou cestou svěřil Duchu Svatému a Boží milosti, tak také my v den birmování jsme byli svěřeni křesťanskému společenství a milosti Boží, která nás přivedla do stavu, abychom by-

Za koho mě pokládáš? Odpověz mi, vidím již tvé slzy. Řekni mi, čím jsem se stal pro tebe, ubohý pozemský červíčku, kdo jsem já, čím budu pro tebe, když jsi mi věrný?

Odpověz mi: „Za koho mě pokládáš Ty?“

DÍKŮVZDÁNÍ

Pane, chceš vědět, za koho Tě pokládám? Jsi Bůh mého srdce, moje věčné dědictví, Nekonečný, vtělené Slovo, Spasitel mého života, Ježíš mých lásek, mých radostí, mých nadějí a jediný poklad mého srdce.

Pane, jsi teplo mého života, světlo mých očí, dech mých úst, plamen mého srdce, tlukot celé mé bytosti. Jsi můj uskutečněný ideál, který miluji se vši svou něžností: jako otce, jako matku, jako bratra, jako snoubence, přítele, jako všechny matky milují své děti, se stejným žarem, tisíckrát každým svým dechem, každým úderem svého srdce a v každíčkém okamžiku až do nekonečna.

Pomáhej mi vyjádřit, že jsi jediný, kdo je hodný všech lásek, svrchovaný, třikrát Svatý, který se zničil z vlastní vůle. Ježíš v jeslích, ve vyhnanství, Ježíš

li ve světě Kristovými svědky. Pane, kéž vzpomínka na tento dar přinese v nás plody jako v Pavlovi, abychom neztráceli vědomí tvé přítomnosti v našem životě. Dej, ať ji stále živě zakoušíme. Ty vždy dodržuješ své slovo a jsi stále s námi. Dej, ať toto přesvědčení se hluboce zakoření v těch, kteří mají jako svůj první úkol hlásat tvé slovo. Dej, ať se ztotožníme s tebou a jako Pavel se naučíme skrze zkoušky a pády trpět pro tvoje jméno, abychom tak mohli žít v tvém společenství. Amen.

(Pokračování)

v Nazaretě, u Jordánu, na Táboře; ten od zázraků, z Večeřadla, ze zahrady, Člověk – Bůh, který byl bičován, posmíván, korunován trním, Onen z kříže, ze zmrtyvýchvstání, z Emauz, z nanebevstoupení, Ježíš z Eucharistie. Můj Bože, můj Pane, všechno sebezapření a všechna láska. Ty jsi mírnost, pokora, čistota, mučednictví, poslušnost, *Láska* – a v tomto slovu je shrnuto všechno.

Chtěl bych něco říct, a nejsem schopen slova, protože Tvoje agonie, Tvoje triumfy, Tvoje příklady, Tvoje ctnosti je možno cítit, ale nikoliv vysvětlit.

Ježíši, Ty jsi... mnohem více, proč breptat to, *co jsi Ty?* Ty sám jsi ve svatém evangeliu svými rty řekl to, *co jsi Ty.*

Proto pokaždé, když mi někdo položí otázku: *Kdo je On?* odpovím to, co nyní říkám Tobě; odpovím mu Tvým hlasem, seberu několik Tvých nejkrásnějších titulů, které se nacházejí v evangeliu.

Za koho mě pokládáš Ty? Jsi Dobrý pastýř, Réva, Chléb života, Cesta, Pravda, Život, Ten, který mluví se mnou (Samaritánka), jsi Boží Syn, Vzkříšení a Život, Počátek všech věcí, Světlo světa, Brána, kterou se vstupuje do spásy; jsi Král, Ježíš, kterého lidé pronásledují, jsi Ten, který si nás vyvolil, jsi Učitel, který je v Otci a v němž je přítomen Otec, jsi dole, jsi nahoře; jsi Mesiáš, který sedí po pravici Otcovy velebnosti, který přijde na oblacích nebeských, jsi pravá Réva a Tvůj Otec je Vinař, jsi Ten, který nám ukazuje své probodené ruce a nohy, Ten, ve kterém jako ukřižovaném a pozdvíženém poznáváme Spasitele, *Jsi ten, který jsi;* Pane, kdo může říci ještě více? Jestliže nevěříme v to, *co jsi Ty, zemřeme ve svém hříchu.*

Je to pravda, že to všechno jsi? Ty jsi ten, který mě přetváří, umývá mě, očišťuje utrpením a naplňuje láskou.

Ty jsi Ten, který se mnou kráčí mou kalvářskou cestou, usnadňuje mi kříž a dělá ho vytože-

ným. Zapálen svatým ohněm Ti říkám: Děkuji, Ježíši!

Maria, která jsi poznala všechnen tlukot srdce, všechny pohyby a všechny tužby Ježíšovy, Ty, která jsi v sobě nosila jeho fyziognomii a jeho ctnosti, žádám Tě dnes, abys mi vyprosila *čistotu srdce*, která vidí Ježíše, abych ho viděl navždy. Vypros mi na této zemi splnění božského zaslíbení: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*⁽¹⁵⁶⁾

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

Pojďte, požehnání mého Otce, neboť měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem pocestný, a přijali jste mě, byl jsem nahý, a oděli jste mě, byl jsem ve vězení, a navštívili jste mě.⁽¹⁵⁷⁾ Kdy jsme to všechno udělali? *V pravdě vám pravím, cokoliv jste udělali jednomu z nejmenších mých bratrů, mně jste udělali.*⁽¹⁵⁸⁾

To je způsob jak dnes ukázat Ježíši naši lásku. Almužna neožebračí a On blahoslaví více milosrdenství než oběti.

PŘEDSEVZETÍ

Ježíši, vidím Tvé jméno napsané na čele chudých a s Tvou láskou jim pospíšim bez váhání na pomoc. Když milujeme, můžeme.

„Co musíš dělat, abys vydržovala tak početnou rodinu?“ zeptali se jedné matky. Odpověděla s úsměvem: „*Milovat!*“ Kdo miluje, nepočítá.

V chudých je Ježíš, *je to On!* Dejme jim svou něhu. V Eucharistii je Ježíš, *je to On!* *Klanějme se mu.* A přijímejme ho s čistotou láskou po všechny dny našeho života ve svatém přijímání.

- Duchu Svatý, zapal svou láskou kněze a rodiny.
- Maria, ve Tvém mateřském srdci je život kněží a rodin, oroduj za všechny.

JEŽÍŠI,
SPASITELI LIDÍ, SPAS JE!

Konec

⁽¹⁵⁴⁾ Mt 16,16; ⁽¹⁵⁵⁾ srov. Jan 21,7;

⁽¹⁵⁶⁾ Mt 5,8; ⁽¹⁵⁷⁾ Mt 25,34–36; ⁽¹⁵⁸⁾ Mt 25,40

Výzvy fatimského poselství (20)

Toto je pravá cesta, kterou nás Kristus učil: cesta pravdy, cesta života, naděje a pokoje. Abychom po ní kráčeli, je třeba se zřítci cesty lži, iluzí a fantazie, která nás činí otroky světa. Proč chceme žít v iluzích? Žít oklamáni falešnými společníky, falešnými sliby, falešnými myšlenkami, které nás svádějí a vrhají do zla a nemilosti?! Žít oklamáni vlastní fantazií a zlými sklony, které nás vedou k tomu, abychom hledali štěstí

tam, kde není?! Žít oklamáni touhou po počtech, po bohatství, po prvních místech, a neuvědomovat si, že toto všechno neskončí v ničem jiném než v nízkosti nicoty?! Jednoho dne si Ježíš nařikal nad touto slepotou, v níž svět žije, a řekl: *Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. (...) Mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích a když jim lidé říkají „mistře“ (Mt 23,5-7). Po tomto životě co z toho všeho zůstane?*

Kde skončí tyto duše a tato těla v den vzkříšení? Chyběla jim víra, chyběla jim naděje, chyběla jim čistá láska k Bohu a láska k bližnímu pro lásku k Bohu. Sv. apoštol Pavel je v tomto bodě jasný: *Nebo nevíte, že nespravedlivým se nedostane podíl v Božím království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast (1 Kor 6,9-10). Zde vidíme, jaký je osud těch, kdo tvrdohlavě chtějí pokračovat po těchto cestách a odmítají opustit je, polepšit se, litovat a činit pokání, aby se vydali po cestách víry, naděje a lásky: čistě lásky k Bohu a lásky k bližnímu pro lásku k Bohu.*

Toto je cesta, která vede k životu. A na cestě života, po které máme kráčet, je světlem Kristus,

jak to on sám vyhlásil: *Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života (Jan 8,12). Toto světlo září našim krokům skrze Kristovo slovo, život a příklad. Stačí jen, abychom chtěli kráčet za ním. A ani nám nechybí jeho povzbuzení a pozvání, abychom tak činili, vyjádřené těmito slovy: *Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mně věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vody z jeho nitra. A evangelista vysvětluje: *To řekl o Duchu, jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili (Jan 7,37-39).***

Tato voda, o níž Pán hovoří, je tedy symbolem Ducha, protože Duch je v nás životem, nebo, lépe řečeno, skrze Ducha Božeho se v nás rodí a tryská nadpřirozený život. Byl to tento samotný dar Ducha, na který Ježíš myslel, když odhaloval Samaritánce, že má mnohem lepší vodu než tu, kterou chodila čerpat ve studni: *Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného (Jan 4,13-14). Je to voda milosti, do které se máme ponořit a již máme přijmout, aby z nás pak mohla tryskat, a tak občerstvovat vyprahlé duše našich bratří a sester a přinášet jim ovoce věčného života.*

To proto, aby v našich duších víra nekolísala, naděje neochabovala a láska nehasla, ale aby rostla a stávala se stále více poutem našeho vnitřního spojení s Bohem a bližním pro vzájemné pochopení, pomoc a odpuštění, aby mezi všemi byl pokoj, radost a láska podle Pánova přikázání: *Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost by-*

la ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás (Jan 15,9-12).

7.

VÝZVA K ODPUŠTĚNÍ

Čtvrtá výzva poselství:

»Prosím o odpuštění«

Hned po výzvě k lásce nás poselství žádá o odpuštění: vede nás k tomu, abychom prosili Boha o odpuštění pro naše bratry a sestry a také pro nás; pro ty, kdo nemají víru, a pro ty, kdo věří; pro ty, kdo se neklanějí, a pro ty, kdo se sklánějí před Bohem; pro ty, kdo nedoufají, a pro ty, kdo důvěřují; pro ty, kdo nemilují, a pro ty, kteří prokazují lásku.

Všichni potřebujeme získat Boží odpuštění: za naši malou víru, která je často slabá, za naši naději, která často zhasíná, za naši lásku, která je často chladná a necitlivá, a za naše klanění, které je často malátné! Prosíme o odpuštění pro ty, kdo nevěří, pro ty, kdo se neklanějí, pro ty, kdo nedoufají, a pro ty, kdo nemilují – a často k nim patříme i my!

Proto nás Ježíš Kristus učil v modlitbě Páně prosit: *A odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům (Mt 6,12). Jak vidíme, nemůžeme od Boha získat odpuštění, jestliže nejprve neodpustíme našim bratřím a sestrám; nemůžeme proto v sobě uchovávat nevraživost, zlou vůli, odpor a ještě méně touhu po pomstě za jakoukoliv urážku, ať malou či velkou, kterou jsem utrpěli od svého bližního. Naše odpuštění má být velkodušné, úplné a obětavé, tj. v tom smyslu, že zvítězíme nad sebou samými. Je nutné, abychom v sobě umlčeli volání po vzpouře, uklidnili podrážděné nervy, drželi pevně v rukou otěže vlastní povahy a zvítězili nad nepokojem uražené sebelásky, která se – právem či neprávem – cítí zraněná a podrážděná.*

Je to právě při těchto příležitostech, kdy je na nás, abychom odpustili bratrovi, který nás o to

přijde poprosit: *Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeň, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem (Jan 5,23-25). Tato Ježíšova slova nám ukazují, že Bůh chce odpuštění spolu se smířením, a že jen tak náš dar, naše modlitba a naše oběť budou Bohu milé a jím přijaty. Je nutné, aby naše odpuštění bylo velkodušné, upřímné a vycházející z hloubi srdce, a tak dokazovalo, že jsme skutečně odpustili, aby Bůh stejným způsobem odpustil také nám. Toto je nauka našeho božského Mistra: *Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky (Mt 6,14-15). Tim nám Ježíš říká, že naše odpuštění bližnímu je nutnou podmínkou k tomu, abychom dosáhli Božího odpuštění. Proto nám poselství přikazuje, abychom prosili o odpuštění pro své bratry a sestry a pro nás samotné.**

Bůh je milosrdný a vždy ochotný odpustit nám, jestliže v nás vidí lítost a nápravu života, tj. vidí-li, že v pokání opouštíme cestu hříchu, abychom kráčeli po cestě milosti. Sv. Marii Magdaléně Pán řekl: *Jsou ti odpuštěny hříchy. (...) Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji! (Lk 7,48.50). A farizeovi, který měl velké výhrady proti této ženě a zpochybňoval shovívavost a dobrotu, kterou jí Ježíš projevoval, řekl: *Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky (Lk 7,47). Pán viděl v očích Magdalény slzy, které jí stékaly po tváři; viděl v jejích vlasech a ve vůni, kterou ho pomazala, odpoutání od pozemských marností a změnu jejího života; viděl v jejím srdci bolest a lítost spolu s předsevzetím polepšit se..., a proto jí řekl: *Ženo, jsou ti odpuštěny hříchy.***

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Brněnské letní kurzy „Být sama sebou“ pro dívky ve věku 14–18 let, které chtějí zdokonalit svoji osobnost. Přihlášky a další informace na adrese: CENAP – Centrum naděje a pomoci, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, 543 331 472, e-mail: cenap@cenap.cz; www.cenap.cz. Kurzy probíhají v termínech: 1. 8. – 5. 8., 8. 8. – 12. 8., 15. 8. – 19. 8., 22. 8. – 26. 8., vždy od 8.30 hod. do 12.30 hod. v klubovně CENAP.

Pouť k Panně Marii Klokotské – sobota 13. srpna 2005. Hlavní mše sv. v 10 hodin – hlavní celebrant otec biskup Jaroslav Škarvada (pražský emeritní biskup). První mše sv. v 8 hodin s novokněžským požehnáním – P. Jiří Můčka, OMI. Od rána příležitost ke svátosti smíření. Duchovní správa – Staroklokotská 1, 381 03 Tábor – Klokoty, tel. 381 232 582.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – Staré Brno, Mendlovo nám. Pouť k Panně Marii Svatotomské – Ochránkyni města Brna bude v neděli 14. 8. 2005 v 18.30 hod. Pontifikální mši svatou bude předcházet modlitba růžence od 17.30 hod., v 18 hod. mariánské nešpory a v 18.15 hod. litanie loretánské. Před poutí bude **přípravné triduum.** Mši svatou vždy v 18.30 hod. budou celebrovat tiito řeholní kněží: 11. 8. – P. Dr. Bogdan Sikora OFMConv., 12. 8. – P. Mgr. Metoděj Radomír Hofman OT a 13. 8. – P. Mgr. Vojtěch Antonín Jeniš CFSsS. V pondělí 15. 8. bude mše svatá v 18.30 hod. Na pouť k Panně Marii Svatotomské, Perle Moravy, srdečně zvou starobrněnská augustiniáni.

Maticе svatokopecká pořádá v rámci odpustkových slavností v **sobotu 13. srpna 2005 v době od 12 do 17 hodin prohlídku baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku,** spojenou s odborným výkladem, který začíná vždy v celou hodinu. V důsledku prováděných oprav je rozsah prohlídky omezen.

UVEDENÍ KNIHY SPOJENÉ S ÚCTOU OSTATKŮ SV. DOMINIKA

Zlínko • Bezprostředně po vydání knihy Teresia Bosca *Život Dominika Savia* v Matici cyrilometodějské se uskutčnilo uvedení této knihy pro veřejnost spojené s liturgickou úctou ostatků a obřadem žehnání knihy.

Nejdříve se tak stalo ve farnosti Březnice u Zlína, kde duchovní správce P. Pavel Caha SDB věnoval večerní mši svatou v kostele sv. Bartoloměje 1. července ke cti sv. Dominika Savia a na jejím závěru po adoraci a úctě ostatků světce požehnal všem, kdo budou číst knihu, aby v ní nacházeli povzbuzení a posilu. Následně proběhlo krátké přiblížení vzniku díla překladatelem a přítomní měli možnost knihu zakoupit za dobrovolný příspěvek.

Stejným způsobem byla kniha představena věřícím také ve farním kostele sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně 2. července a o den později v obcích Bohuslavice a Salaš. Kniha bude stejným způsobem představena také při poutní slavnosti 24. července ve farnosti Lhota u Malenovic a v případě zájmu duchovních správců i v jiných obcích.

-red-

PASTORACE PROSTITUTEK

Vatikán uveřejnil závěrečný dokument z jednání na téma: „Pastorace pro osvobození pouličních prostitutek“. Sexuální vykořisťování a obchod s lidmi jsou témata, kterými se budou zabývat biskupové při svých návštěvách „ad limina“. Ve školách a farnostech se má provádět osvěta a vzdělávání k otázkám vzájemné úcty a zdravých mezilidských vztahů ve světle Božího slova a mravního učení katolické církve. Dokument připomíná, že sexuální vykořisťování žen a dětí je problém, který se týká celé společnosti, nikoliv pouze žen, a že je třeba věnovat zvláštní pozornost „zákazníkům“ jakožto součásti konzumního systému. Úkolem církve je chránit lidskou důstojnost před prostitucí vykořisťovaných osob a podporovat úsilí o jejich osvobození. Nezbytná bude rovněž příprava speciálně vyškolených pastoračních pracovníků.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 31. 7. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,1–3
Ž 145(144),8–9.15–16.17–18
Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine!*)
2. čt.: Řim 8,35.37–39
Ev.: Mt 14,13–21

Pondělí 1. 8. – památka sv. Alfonsa Marie z Liguori

1. čt.: Nm 11,4b–15
Ž 81(80),12–13.14–15.16–17
Odp.: 2a (*Plešete Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 14,22–36

Úterý 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Nm 12,1–13
Ž 51(50),3–4.5–6.12–13
Odp.: srv. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme hřešili.*)
Ev.: Mt 15,1–2.10–14

Středa 3. 8. – ferie

1. čt.: Nm 13,1–2a.25–14,1.26–29.34–35
Ž 106(105),6–7a.13–14.21–22.23
Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 15,21–28

Čtvrtek 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Nm 20,1–13
Ž 95(94),1–2.6–7.8–9
Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce!*)
Ev.: Mt 16,13–23

Pátek 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Dt 4,32–40
Ž 77(76),12–13.14–15.16+21
Odp.: 12a (*Vzpomínám na Hospodinovy činy.*)
Ev.: Mt 16,24–28

Sobota 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14
nebo 2 Petr 1,16–19
Ž 97(96),1–2.5–6.9
Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
Ev.: Mt 17,1–9

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 7.	PO 1. 8.	ÚT 2. 8.	ST 3. 8.	ČT 4. 8.	PÁ 5. 8.	SO 6. 8.
Antifona	919	1734	949	964	1722	996	1452
Žalm	784	783	783	784	783	784	786
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1734	949	964	1723	997	1452
Antifony	920	935	950	965	981	998	1453
Žalmy	921	936	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1735	953	969	1724	1001	1454
Antifona k Zach. kantiku	708	1735	953	969	1724	1448	1454
Prosby	924	1724	953	969	1724	1002	1454
Záv. modlitba	708	1446	1447	970	1448	1448	1455
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1455
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1456
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1456
Záv. modlitba	708	943	957	973	990	1006	1455
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1736	959	975	1727	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1737	962	979	1730	1011
Ant. ke kant. P. M.	708	708	1737	962	979	1731	1448
Prosby	918	933	1731	963	979	1731	1011
Záv. modlitba	708	708	1446	1447	980	1448	1448
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PŘERVANÝ ŽIVOT

(Deníky Etty Hillesum 1941-1943)

Uspořádal a úvod napsal J. G. Gaarlandt

Odkaz mladé holandské Židovky, která velice intenzivně hledala vlastní lidskou a duchovní totožnost. Čerpala přitom hojně ze Starého i Nového zákona. Neskončila sice v katolické církvi a nedala se pokřtít, přestože byla uchválena Ježíšem a jeho evangeliem. Ale její Deníky odhalují neobyčejnou duchovní zkušenost zrodilví se v děsu holocaustu: zaznává v ní bezmezná důvěra k Bohu, dětská prostota a otevřenost, naprostá oddanost bližním a především veliké vítězství nad nenávisť, která byla v době pronásledování čímsi takřka přirozeným. Pozemský život Etty Hillesum byl ukončen 30. listopadu 1943 v koncentračním táboře v Osvětimi.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 262 stran, 249 Kč

denní zápas o holé přežití, ale také na četné projevy lidskosti ze strany místních obyvatel, odkud by ji člověk čekal nejméně – ze strany těch, kterým německý nacismus a jeho válečná expanze tolik ublížily.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 112 stran, 119 Kč

KNIHA ŽIVÝCH

(Hovory s pamětníky 2. světové války)

Osm mladých novinářů zachytilo v této knize vzpomínky lidí, kterým dramatickým způsobem vstoupila do života 2. světová válka. Vzniklo tak 17 pozoruhodných rozhovorů s perzekuovanými Židy, dětmi z vypálených obcí, muži ve službách RAF, s lidmi nahnanými na nucené práce do neustále bombardovaných měst, podrobenými pochodu smrti nebo těmi z odboje či podzemního skautského hnutí. Černobilá fotografická příloha.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 264 stran, 259 Kč

TOHO DNE

(Příběh německého vojáka v ruském zajetí)

Detlev Cramer

Spisovatel, který byl vojákem wehrmachtu, vzpomíná ve dvanácti krátkých povídkách na čas svého zajetí na konci druhé světové války, na transport přes Československo a přes bývalé německé koncentrační tábory v Polsku do někdejšího Sovětského svazu, na kruté podmínky a otrockou dřinu v tamních zajateckých táborech, na každo-

KAMÍNKY - 5. DÍL

Poslední svazek drobných svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti. Je tím tedy ukončen průřez korespondence asi 1000 dopisů, které po výzvě arcibiskupa Karla Otčenáška v roce 1999 začaly docházet na Biskupství královéhradecké. Součástí knihy je i černobilá fotografická příloha a jmenný rejstřík.

Brož., A5, 190 stran, 100 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.malicecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: sveitlo@malicecm.cz; http://www.malicecm.cz/sveitlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@malicecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávane novinových zásielok (jako Litmanova, Medzugerje aj.); se podtuzujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.